

LIKOVNO-LITERARNO GLASILO
UČENK IN UČENCEV
OSNOVNE ŠOLE JANKA GLAZERJA RUŠE
2024

GLAZERJEVA PRIZNANJA, PLAKETE IN NAGRADE V ŠOLSLEM LETU 2023/2024

Glazerjevo priznanje za **večletno sodelovanje v Otroškem pevskem zboru** prejmejo:

Luka HARTMAN, 5. b, mentorica: Darinka Jesenko,
Manca JERAN, 5. b, mentorica: Darinka Jesenko,
Luka ŠARH MAJČ, 5. b, mentorica: Darinka Jesenko,
Hana GODINA REP, 5. b, mentorica: Darinka Jesenko.

Glazerjevo priznanje za **uspešno ustvarjalno delo na glasbenem področju** prejmejo:

Katarina KREBS, 7. a, mentorica: Darinka Jesenko,
Lina POGAČNIK, 7. b, mentorica: Darinka Jesenko,
Eva ROBIČ, 7. b, mentorica: Darinka Jesenko,
Tiya VALH, 7. c, mentorica: Darinka Jesenko,
Tiana GOSTENČNIK, 7. c, mentorica: Darinka Jesenko,
Maša LESKOVAR, 8. a, mentorica: Darinka Jesenko,
Alisa MIHELAK, 8. a, mentorica: Darinka Jesenko,
Sara ŽNIDARIČ, 8. a, mentorica: Darinka Jesenko.

Glazerjevo priznanje za **uspešno ustvarjalno delo na likovnem področju** prejmejo:

Elmina MALKIČ, 6. a, mentorica: Suzana Špindler,
Lina POGAČNIK, 7. b, mentorica: Suzana Špindler,
Domen KNEHTL, 7. c, mentorica: Suzana Špindler,
Ana TOVILOVIČ, 9. b, mentorica: Suzana Špindler,
Zarja MARČIČ, 9. b, mentorica: Suzana Špindler,
Brina SUŠNIK, 9. c, mentorica: Suzana Špindler.

Glazerjevo priznanje za **uspešno ustvarjalno delo na literarnem področju** prejme:

Luka TROP, 7. c, mentorica: Ksenija Župevc.

Glazerjevo plaketo za **uspešno ustvarjalno delo na glasbenem področju** prejmejo:

Maja GLAZER, 3. a, mentorica: Darinka Jesenko,
Gašper GLAZER, 6. b, mentorica: Darinka Jesenko,
Erik GLAZER, 7. c, mentorica: Darinka Jesenko,
Ema BORUCKY, 8. a, mentorica: Darinka Jesenko,
Janja RAVTER, 8. a, mentorica: Darinka Jesenko,
Jaka KOLOŠA, 8. b, mentorica: Darinka Jesenko,
Žak GJURO, 8. c, mentorica: Darinka Jesenko,
Sanja MARIN, 9. c, mentorica: Darinka Jesenko.

Glazerjevo plaketo za **večletno sodelovanje v Mladinskem pevskem zboru** prejmeta:

Katarina VOCH GRADIŠNIK, 9. b, mentorica: Darinka Jesenko,
Tina REMŠAK, 9. c, mentorica: Darinka Jesenko.

Glazerjevo plaketo za uspešno ustvarjalno delo na **področju tonske tehnike** prejmeta:

Alen JAVERNIK GRILIČ, 9. c, več mentorjev,
Žan ŽNIDARIČ, 9. c, več mentorjev.

Glazerjevo nagrado za poustvarjalnost na **glasbenem področju** prejmeta:

Zarja MARČIČ, 9. b, mentorica: Darinka Jesenko,
Filip VIŠIČ, 9. a, mentorica: Darinka Jesenko.

Glazerjevo nagrado za uspešno ustvarjalno delo na **likovnem področju** prejme:

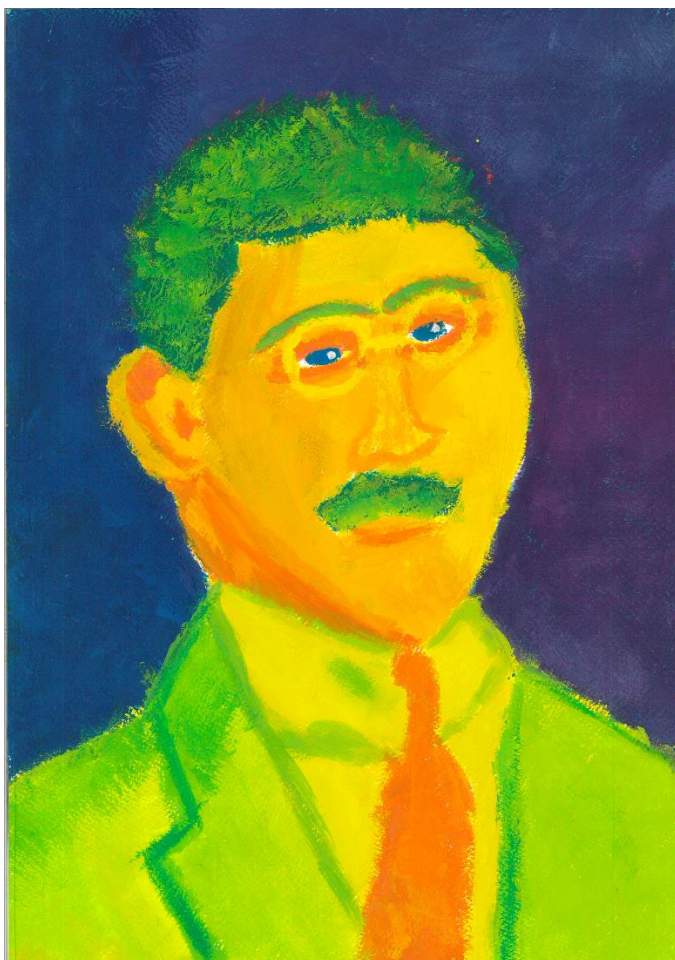
Larisa ROBIČ, 9. b, mentorica: Suzana Špindler.

Glazerjevo nagrado za uspešno ustvarjalno delo na **literarnem področju** prejmejo:

Katarina GRADIŠNIK VOCH, 9. b, mentorica: Ksenija Župevc,
Zarja MARČIČ, 9. b, mentorica: Ksenija Župevc,
Ana TOVILOVIČ, 9. b, mentorica: Ksenija Župevc,
Niko DROZG, 9. c, mentorica: Ksenija Župevc.

Glazerjevo nagrado za uspešno delo na **področju tonske tehnike** prejme:

Aleksey VIRTNIK, 9. c, več mentorjev.

Gaj VEHOVAR, 9. c

Spoštovani bralci in ogledovalci Stopinjic!

Na šoli je veliko učencev, ki so ustvarjalni na različnih področjih, in če jih pri tem usmerjajo in vzpodbujajo prizadevni mentorji, potem je samo po sebi umevno, da to ustvarjalnost zlijemo na papir in jo predstavimo širši javnosti. Pred vami je vsakoletna izdaja Stopinjic, v kateri so zbrani prispevki učencev, ki so v tem šolskem letu pokazali mnoge talente na literarnem in likovnem področju.

Biti kreativen je velik dar. Prepričan sem, da ima vsak izmed nas kakšno področje, kjer lahko izkaže ta dar. Med šolskim letom je mnogo priložnosti, da učenci pokažejo svojo kreativnost. Izkažejo se lahko med poukom, na mnogih tekmovanjih, ki potekajo celo šolsko leto, natečajih, razpisih.

Stopinjice predstavljajo žlahten izbor likovnih in literarnih del. Z objavo teh del se želimo zahvaliti avtorjem za njihov trud in jih vzpodbuditi, da bi še naprej krepili svoj notranji ustvarjalni nemir.

Za ustvarjalnost je predvsem pomembno iskanje rešitev, originalnost. Tesno je povezana s predhodnim znanjem in z izkušnjami, različnimi osebnostnimi lastnostmi, pozitivno samopodobo, notranjo motiviranostjo, vztrajnostjo, radovednostjo. Za vsem tem je veliko trdnega dela. To so dokazali in še dokazujejo veliki umi človeštva.

Kaj pa je pravzaprav ustvarjalnost in kdo je ustvarjalen? Anton Trstenjak je že davnega leta 1981 dal zanimivo primerjavo, kaj sploh je ustvarjalnost, z morjem. Takole zapiše: »[...] skočiš vanj, plavaš, razumeti pa ga ne moreš, še manj popiti, na koncu ti ostane okus po soli [...]« In nadaljuje: »Tu še vedno samo plavamo, ne da bi dosegli dno, in če nam po vseh domnevah ostane slan okus po soli, da ni neslano, kar povemo (ali narišemo), je to vendar že nekaj.«

Vaši prispevki izražajo vaša občutenja, domišljijo in seveda ustvarjalnost. Želim si, da jo krepite in širite še naprej, in mogoče bomo kdaj v bližnji prihodnosti rekli: »Poglej, tale pesnik, pisatelj, slikar pa je hodil na osnovno šolo Janka Glazerja.«

Čestitke vsem prejemnikom Glazerjevih priznanj in plaket. Naj vam bodo ta priznanja vzpodbuda za vaše nadaljnjo ustvarjalno delo.

Iskrena hvala vsem avtorjem prispevkov, njihovim mentoricam in uredniškem odboru za opravljeno delo.

Ravnatelj:
Ladislav Pepelnik, mag.

GLASBA

Kaj zares glasba je,
vemo že vsi.
Ljudje ob glasbi zabavajo se,
ker glasba preprosta je.
Glasbila lepo zazvenijo,
ko pravi ton spustijo.
Note letijo, da
ljudi razveselijo.
Učitelji se smejiijo,
ko otroci lepe ocene dobijo.
Otroci pesmi uglasbijo,
da lepše nam zvenijo.
Glasba se smehlja,
ko inštrument zaigra.
Glasba sploh ne spi,
da inštrumente zbudi.
Otroci prihitijo z nasmški se lovijo,
da lahko inštrumente spet dobijo.

Manca JERAN in Iris TOMŠE KEMPERLE, 5. b

**Mia FORNEZZI, Lara KLAMPFER, Lina GRADIŠNIK,
Esmin MUJANOVIĆ, Gašper KLOBUČAR in Maja TROP, vsi 3. b**

JULIJA

Julija Godec ti si luč mojega sveta,
ki vsak dan mi sije.
Ti si tako lepa,
da lahko zlomiš ogledalo.
Tvoj nasmeh je lepši od sonca.
Ne bi bil presenečen,
če bi bilo sonce ljubosumno.

Luka ŠARH MAJČ, 5. b

Julija NEDOG BORIN, 1. a

SKUPNOST 4. b

V šolo radi vsi hodimo,
saj se tam veselimo,
da se kaj novega naučimo.

Šola je kot stara znanka,
je prava ruška razigranka.

V razredu radi se imamo,
učiteljice naše mi ne damo.
To smo mi,
četrti bejeki.

Črt NAMESTNIK, 4. b

ODMOR

Ko zvonec zazvoni,
odmor prihiti,
in vse razvedri.

Mi zunaj se igramo,
vsi skupaj se smehljamo,
zunaj se lovimo,
da prijatelje dobimo.

Že zvonec spet zazvoni,
in veselje odhiti,
v razredu se učimo,
da ocene pridobimo.

Iva TROP in Meta LIPOVNIK, 5. b

NAŠA HIMNA

Mi smo 3. b,
ki veliko že ve.
Rišemo, pišemo,
plešemo, igramo,
se vsi med seboj radi imamo.

Eva HUDRAP

Ela VAGNER

David
SENEKOVIČ

Aria KRAJNC
ŠVAJGER

Ana TOPLAK

Nataj DOJNIK

vsi 1. b

ŽIVLJENJE

Nie kri ti spije,
Nie je vampir,
ki je krompir.

Žiga šviga.
z roko miga,
da je kar prva košarkarska liga.

Lara je visoka kot omara,
da se ti začara.

Vsi skupaj smo veseli,
da smo si čokoladni smoki
zaželeli.

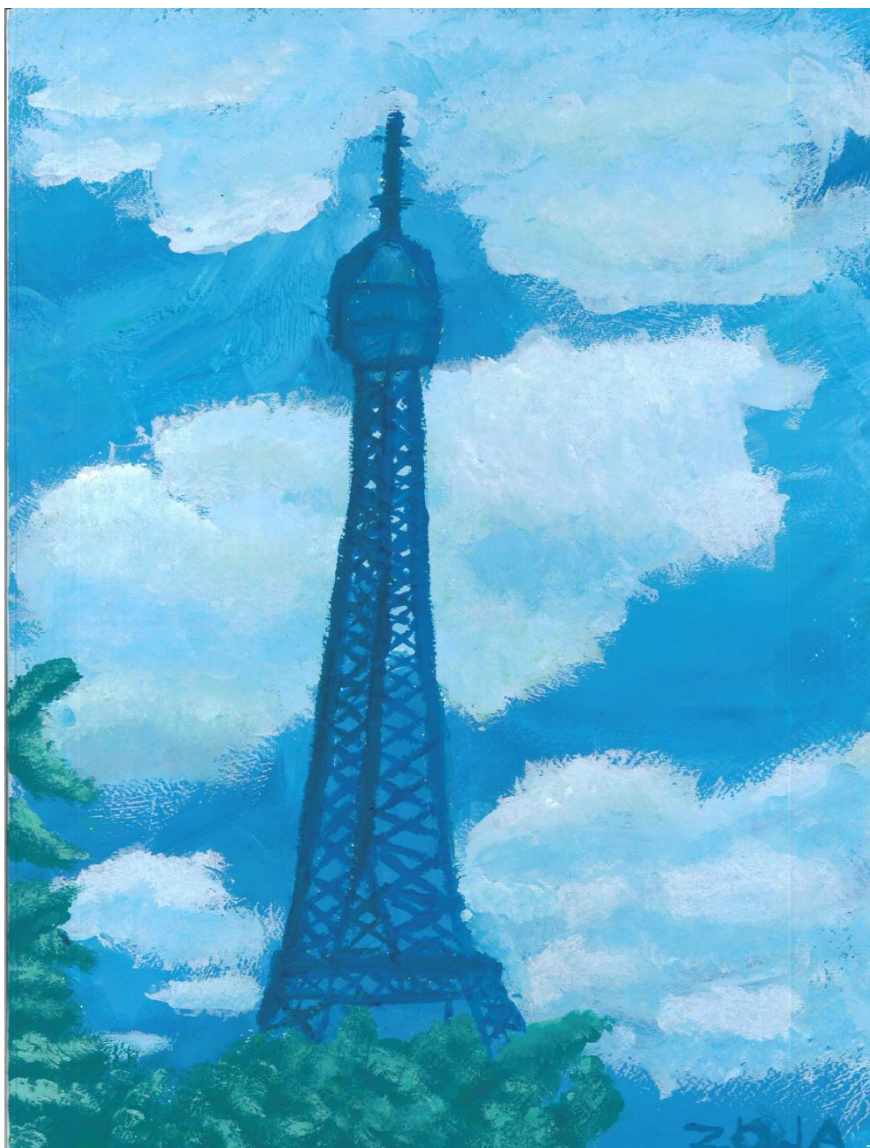
Vsi smo tako prijazni,
za kar dve kazni.

Naš razred je glasen,
a še bolj počasen.

Novo leto se bliža,
dobili smo veliko drobiža,
a Žiga dva obliža.

Od dedka Mraza
pa dva žalostna obraza.

Žiga BERGLEZ
in
Nie ŠKRABL, 6. b

Zoja OSEBEK, 8. c

SLOVENSKE RIME

Pesmi so poezija,
ki v srcu nas zviija,
saj napiše jih pesnik,
ki jih poslušamo,
ko se igramo.

Radi beremo besedila,
še rajši pa pesmi,
ker radi se smejimo
in hitro pesmi preletimo.

Poznamo različne – tudi nemške,
a najboljše so tiste taprave slovenske.
Slišali smo že za primorske in dolenjske,
a najboljše so štajerske in gorenjske.

V Sloveniji so geniji,
ki pišejo pesmi,
a takšnih,
kot ima jih Prešeren,
še nima noben.

Jana ŠARMAN, Matija RIHTER, Niko TOVILOVIĆ, 6. b

Olivija NEDOG BORIN, 6. a

SPIM

Dolgo spim,
se ne zbudim,
včasih kar cel dan prespim.

Moram zjutraj vstati,
ne smem jutra prespati.

Glava zaspana,
spat ni hotela,
spala je spala
in se nikakor naspala.

Pusti me!
Vidiš, da sem zaspan,
če ne bom spal, bom bolan.

Ko se zaspan,
sem tečen kot kura,
čeprav nisem ura.

Kosilo prespal bom,
četudi bo dobro.
Hotel bi še spati,
a budilka spanca noče mi dati.

**Julija LEŠNIK, Gašper PODLESNIK, Rok KOČNIK, Jure ARTIČ
DEŽMAN, Vanesa OROZEL, 6. a**

VSAK DAN SE ZBUDIM

Zjutraj se zbudim
in v šolo odhitim.
V šoli se igram
in malo pozabavam.
Grem na kosilo
in pojem vse, kar mi dodelijo.
Jaz rad sem doma,
ker tam je moja zabava vsa.
Včasih pa grem malo okoli,
da sem ja manj v šoli.
Doma naredim nalogo,
da čim prej rešim nadlogo.
Cel dan že počivam
in tega ne skrivam,
zato grem spat kar večkrat.

Leanne JAVORNIK, Jan ZUODER, Liam ŽAUCER, Nina AJD, 6. a

Larisa ROBIČ, 9. b

KAKO DELUJEJO STVARI

Igra popravi pokvarjene besed,
v šoli se učijo vsevede.
Človek nič ne ve,
ko izštevanko pove.
Vejico namesto veje napišemo med besedo,
to že vse krede vejo.
Vsi počitnic se veselimo,
a v šoli se pridno učimo.
Svojih staršev nikomur ne damo,
saj jih zelo radi imamo.
Mi se pravil držimo
in skrbimo,
da kaj narobe ne naredimo.
Vse ljudi moraš spoštovat
in dobre od slabih ločevat.
Fantje letijo za reklame,
saj so v njih dame.

Nia MAJCENOVICH, Elmina MALKIĆ, Rene TOPOLOVEC, 6. a

VESOLJKA

Neko temno, črno noč,
skozi okno ne vedoč,
v daljavi, v mraku, vidim tam,
nek obris mi nepoznan.

Velika glava, čudne oči,
že pred mano, tu, stoji
in nepremično gleda mi v oči.
Kaj se zunaj zdaj dogaja?
Ta že ni iz moj'ga kraja.

Kar naenkrat spet v daljavi,
kup luči se res pojavi,
mahajo ji zdaj postave,
kličejo jo v njene kraje.

Maja ZAKERŠNIK, 5. a

Vesoljka na zemljo je prišla,
da bi tukaj zgago delala.

Srečala je župana in
takoj nazaj k luni odskakala,
ker na luni ni bilo nič, je rekla:
"Naj me vzame hudič!"

Sem več NE grem,
na Zemljo NE smem,
na Mars grem.

Tanaja DOJNIK, 5. a

Tanaja DOJNIK, 5. a

MOJE RIME

Zakaj miška krade sir,
če sir hoče MIR!

Sajra CURKĆ, 3. b

Ena, dve, tri,
svet se vrti.
Štiri, pet, šest,
grem na ples.
Sedem, osem, devet,
zdaj pa še zapet.

Ajna OMANOVIĆ, 3. b

Mišek Rožek ima nožek.
Z nožkom sirček reže,
pa ne gre in ne gre!
In zdaj kar celega poje.

Neža GLAZER, 3. b

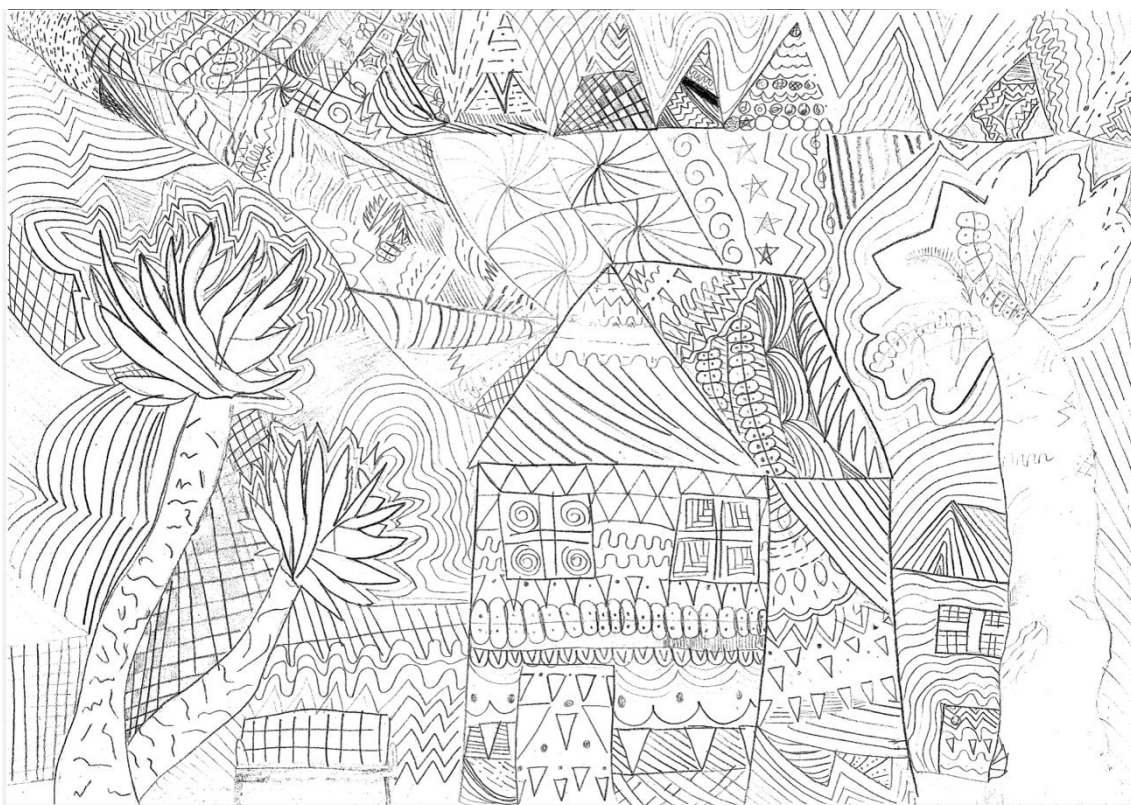

Maja Glazer, 3. a

KAJ JE SLADKORNIK

Sladkornik je svet,
kjer živijo sladkorčki.
To so sladki ljudje,
vendar niso navadni.
Ne štejejo mnogih let,
a so mojstri sladkanja.
Sladkarije-celo sladoled
iz ust jim poganja.
Iz zelenih sladkarij
spletajo sladkarijo
in se sladkajo vse prek
in v sladkorjih živijo.
A vsak je silen sladoled
dokler se ne zresni.
Tak v deželi je red,
zapisan v sladkornike.

Alen HARTMAN, 3. a

Dunja PINTARIČ, 5. b

PREŠERNOV ČAS

Prišel je tisti čas,
ko praznujemo Prešernov dan.
Na prvem pogledu se zaljubi
Julija v njega je pa v nuli.

Doktor Fig Fig že fige deli
otrok pa se veseli.
In ko se France o sosedu vpraša,
njegova himna mu že pove, da
junak on je.

France je bil dober človek
in je razveselil otroke.
8. februar nam pove,
da ne zmore več naprej.

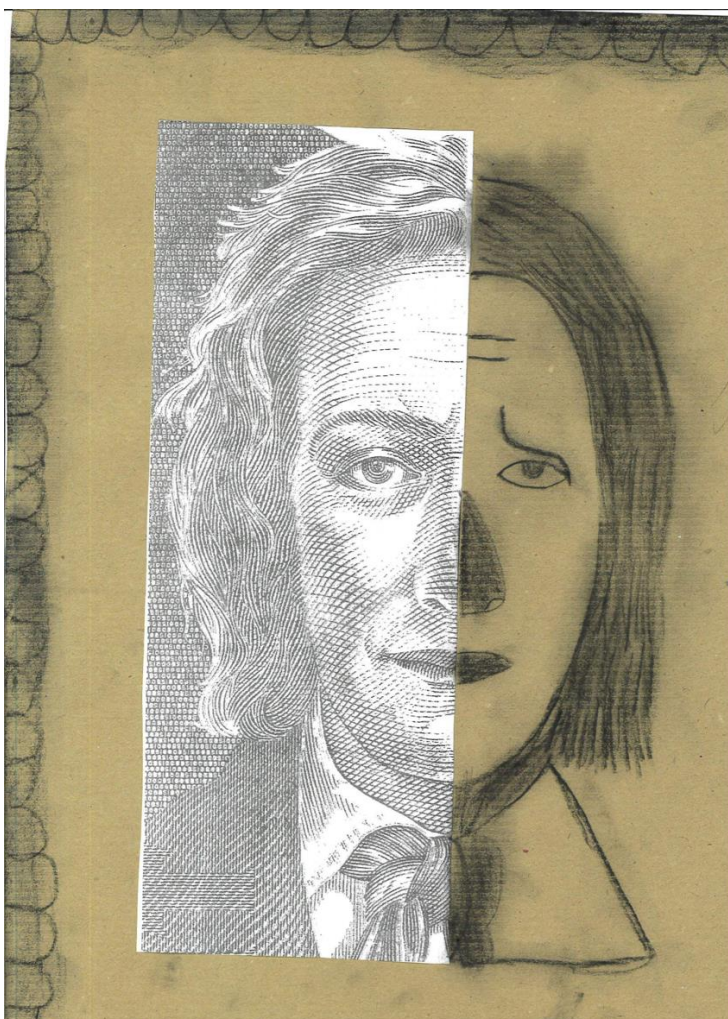
Asja OMANOVIĆ, 5. a

ZLOMLJENO SRCE

France Prešeren rad fige je delil,
se novega dneva veselil.
France Prešeren zaljubil se je,
a Julija zavrnila ga je.
Mislil si je: »O, Julija moja, kaj
naredil sem ti,
da zdaj zavrnila si me?!«

O, France Prešeren,
tako uspešen človek si bil,
a zdaj pod grobom ti ležiš.
Vsak dan ti ljudi si razveseljeval,
a zdaj praznujemo tvoj »smrtni
dan«.
V naših srcih boš ostal,
koliko časa se le da!

Zoja ROBIČ, 5. a

Nino TURNŠEK, 2. b

NAŠE POHORJE

Na Pohorju rastejo rastline in drevesa.
Cvetlice so prelepe,
kot sončece prelepo.
Cvetlice cvetijo in dišijo.
Tam rastejo drevesa.
Živijo živali se igrajo in smehljajo.
Trobentice drhtijo,
oh Pohorje moje,
nikoli te ne bom zapustilo.

Noel NOVAK, Anastasija SMODIŠ, Emma SITAR, 2. b

DOM

Dom je tam kjer živiš,
in veliko lepih stvari doživiš.
Tu se vsi razumemo,
vsi v srcu povezujemo.

Kaj bi le, če doma ne bi bilo,
to bilo bi res slabo.
Dom je hiša kjer živimo,
in se skupaj veselimo.

Žana VERDINEK BUČEK, 5. b

DOM

Dom je tam, kjer sreča je doma,
tam kjer očka s tabo se igra.
Dom je tam kjer rožice cvetijo,
ptički žvrgolijo.
Doma že zjutraj nam sonce posije,
da nov dan odkrije.
Ko spet nevihta se pripravi,
mama v hišo vse pospravi.
Zvečer v posteljo zlezem,
se spanca nalezem.
Že par minut steče,
se nič več ne reče.
Ura tiktaka nihče ne koraka,
vsi že ležimo,
se s spancem borimo,
jaz pa že spim
se nič ne smejim.

Dunja PINTARIĆ, 5. b

Žana VERDINEK BUČEK, 5. b

Vita ŠARMAN, 5. b

DRUŽINA

Družina je kot sonce,
ki ogreje nam srce,
čprav zunaj sneg gre.

Družina je kot tkanina,
fina,
ki nas sprejme, ko smo sami,
ki pazi na nas, ko smo bolni.

Družina je kot svetilnik v noči,
ko plujemo po razburkanem morju
in nas slana voda moči.

Družina je naš največji zaklad,
varujmo ga kot, da ves je zlat.

Nina HÖLZL IRŠIČ, 5. b

JUTRO

Ko jutro se zbudi
veseli smo ga vsi,
saj prinese nove zmage,
ki nam zelo so drage.

Zmaga je lahko korak,
ki naredite ga vsakokrat,
ko z ljubljeno osebo
postorite kako potrebo.

Zmaga je lahko nasmeh,
saj čudežno deluje pri vseh
ljudeh.
Zmaga je lahko objem
in z njim želje vam povem.

Bodite zdravi, veseli
In da bi veliko daril prejeli...

Črt NAMESTNIK, 4. b

MOJ DAN

Moje jutro se začne
kot prvi žarki sonca,
ki žarijo s polno energijo.

Že zvonec zvoni
in domov iz šole hitim
družiti se s prijatelji
vedno se veselim.

Moj večer se konča
z mislijo lepih trenutkov
in komaj že čakam,
kaj bo prinesel novi dan.

Dalila GRAČIČ, 5. a

Emma SITAR, 2. b

Lejna ZVEKIĆ, 2. b

METULJ

Metulj je lep.
Leti in maha s krili
čez cel svet.
Je pisan kot mavrica,
tih kot mravljica.
Če si ga na roki želim,
takoj mi zbeži.
Ko pa zaspim,
tudi v sanjah z njim letim.

Vita ŠARMAN, 5. b

MOJ ZAJEC

Zajček ima dolge brke
in kratek repek,
ostre zobe in kremplje ter
puhasto dlako.

Ni velik in ni majhen,
ni nesramen pa tudi
ne tako prijazen.

Pije manj in poje več,
len je manj in grize več,
se igra in spi preveč.

Lucija VDIMAR, 5. b

Neli CIGLAR, 3. a

ŽELVA

Pod vodo vsak dan plava,
vsaka želva prava,
vsaka je velika,
kot da pojedla je dva bika.

Hitra je kot raketa,
ki plava na konec planeta,
nihče ne more priti k njej,
ker velik oklep je ob njej.

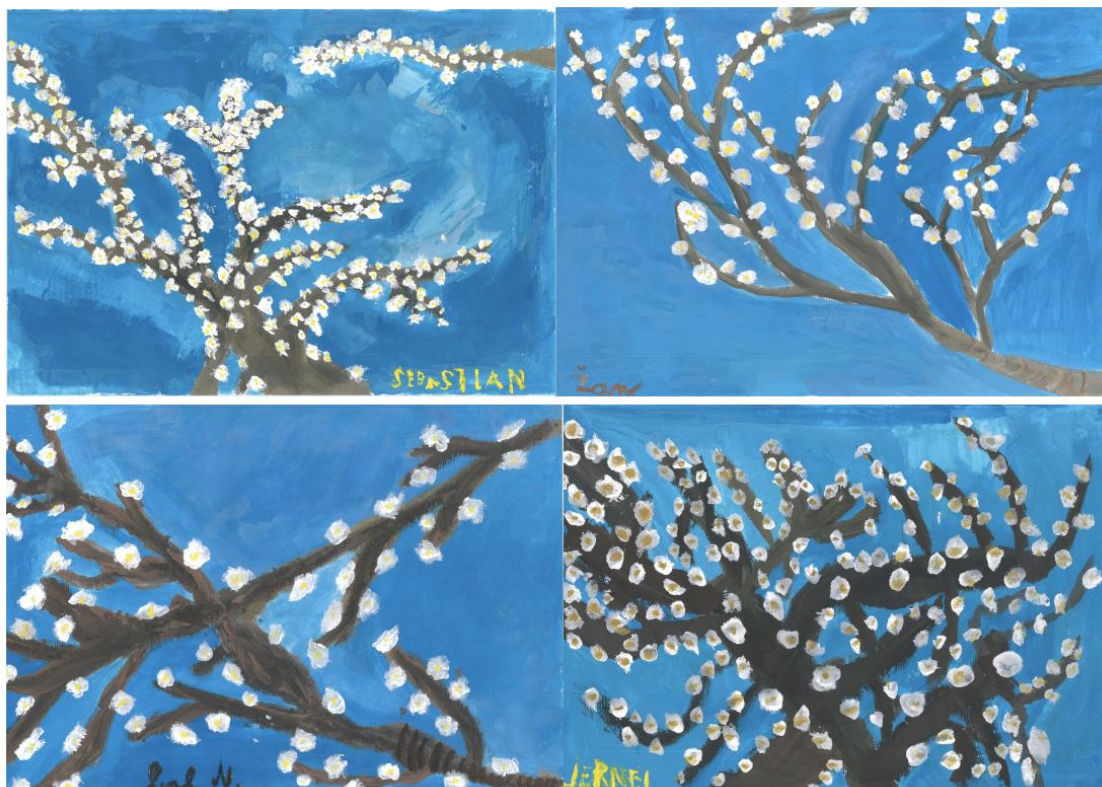
Iva TROP, 5. b

Eva FERLINC, 8. a

JABOLKO MODROSTI

Moder ni le tisti, ki spretno opleta z besedo,
moder ni le tisti, ki veselje prepozna in bedo.
Moder je tisti, ki ve in zna,
moder je tisti, ki to znanje naprej poda.
Moder je tisti, ki nekaj pove,
modri so tisti, ki si sanje žele.
Moder je vsak, če si le želi biti moder.
Modra je ta pesem, ker sem želela, da je modra.

**Sebastian TLINGER, 9. b, Žan MIŠANOVIĆ, Gal NALIČ, 9. b,
Jernej RAUTER, 9. c**

JABOLKO GROZE

Človek ne ve, kaj je groza.
Zanj je groza iti ven v dežju,
zanj je groza pasti iz sramu,
zanj je groza cvek v šoli dobiti,
zanj je groza s potom se zmočiti.
Smrt je groza.
Tavati po tunelu neskončnem brez svetlobe,
kjer skrivajo se pošasti in tegobe,
spopasti se z vsem, kar nas straši,
gledati si s smrtjo iz oči v oči ... je groza.

Zarja MARČIČ, 9. b

25

Ko se petindvajset prebudi,
vse naokrog že zacveti.
Živali se prebujajo, saj
na obletnico zamujajo.

Vse se trese od veselja,
petindvajset pohiti, da
tudi sam ne zamudi.

Skupaj pojemo in plešemo,
da obletnico polepšamo.

Alja Eva RAJH, 5. b

ŠTEVILO 25

Stara bom 25,
komaj čakam,
da pride 2025.
Moj rojstni dan bo kmalu,
saj bom stara 25.

Dobila sem 25 točk ,
in 25 daril, komaj čakam,
da pride 2025.
Novo leto pride
in s tem 2025 .

Hana GODINA REP, 5. b

LETO 25

Leto 25 je polno veselih ljudi,
in te ogreje tudi, ko si v temi.
V letu 25 se zelo razveselim,
ko vidim, kako dobro se učim.

Ko so v letu 25 zabave,
ni treba nam skrbeti,
da kam zamudimo,
saj to so že navade.
V letu 25 se učimo,
v šoli nič več ne spimo.

V letu 25 je veliko dreves,
kakor, da to ne bi bilo res.
V letu 25 ni treba več
skrbeti, da bil bi red.

Matic URLEB, 5. b

ŠTEVILO 25

Število petindvajset,
vsakemu všeč bo nekoč.
Tako čez dan in čez noč.
Število petindvajset,
razveseli cel svet,
saj številu dodaš nasmeh
in veselje v tvojih očeh.
Število petindvajset,
dobro noč ti želi,
ker nikogar ne zbudi.

Vita ŠARMAN, 5. b

ŠTEVILO 25

Pomlad je kot majhen cvet,
ki me spomni na 25 let.
Število 25 je sestavljeno iz 2 in 5,
in me spomni na velik planet.

Letni časi so zabava fina,
ker sta zraven poletje in zima.
Zraven prideta še jesen in
pomlad,
in Zemlja je velik zaklad.

Manca JERAN, 5. b

SPOMIN NA 25

25 je število,
a kdaj te spominja na idilo.
To število je čistilo,
ki sčisti slabe vse stvari.

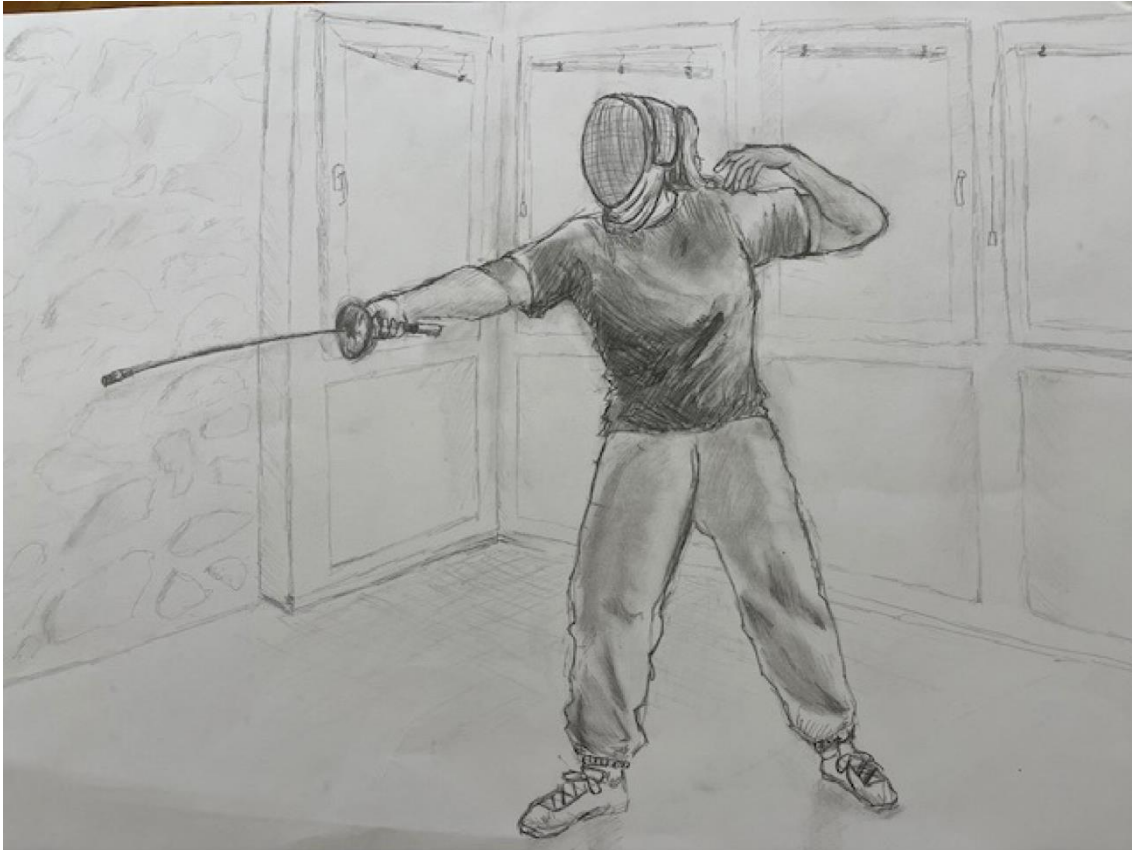
Ta dvojka je labod,
ki je za slabe misli izhod.
Število pet je izlet,
ki pelje te v nevidni svet.

Ampak ne pozabi,
da ta idila ima tudi
pravila.
In ta pravila so
zabava, tako kot je narava.

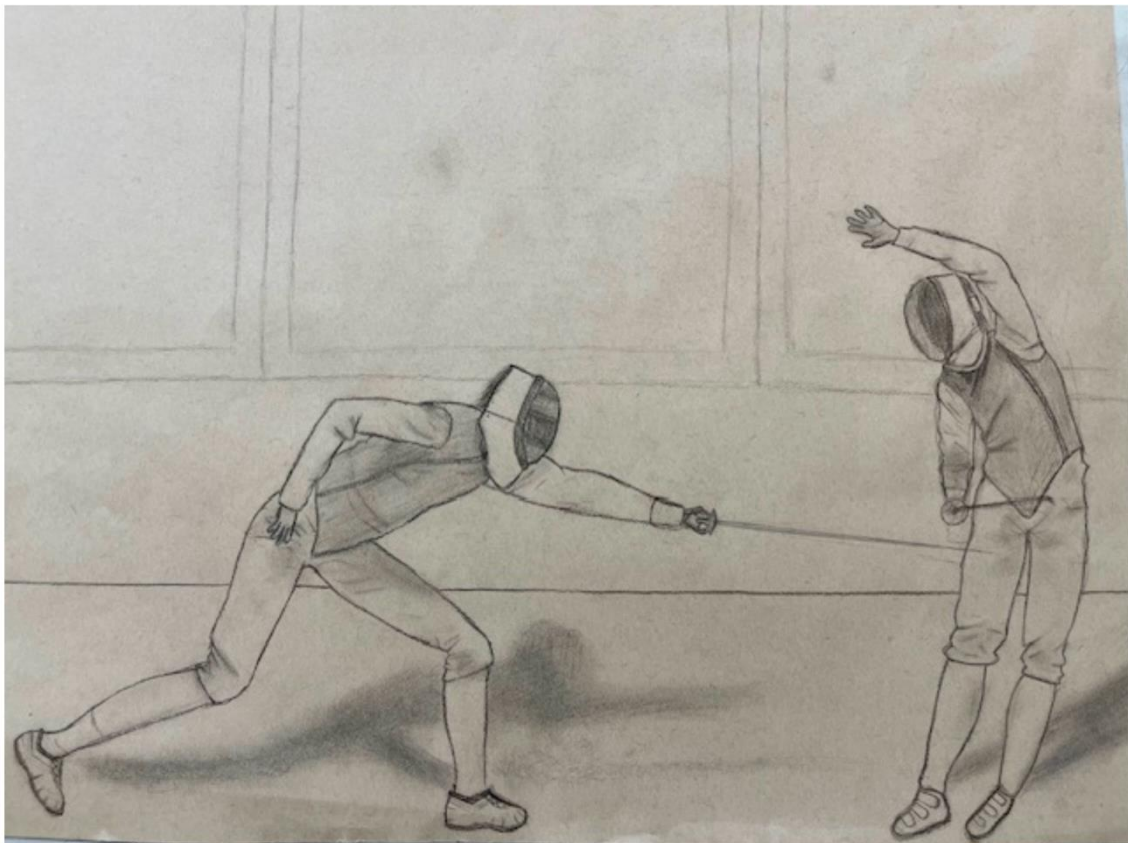
Luka ŠARH MAJČ, 5. b

Amalija PODLESEK, 4. a
in
Živa ŽUNKO, 4. a

Larisa ROBIČ, 9. b

Elmina MALKIĆ, 6. a

Zoja KUNTNER, 4. b

Dominik Pavel LAVRIČ, 4. b

Eva PEKUŠEK, 4. b

DOGODIVŠČINE ZIMSKE ŠOLE V NARAVI

Zbudila sem se polna pričakovanj. Zaklicala sem JEJ! Pojedla sem zajtrk in se vesela poslovila od staršev. S sošolci in učiteljicami smo prispeli na Areh. Bila je prava zimska idila in veselo smo si ogledali sobe v Čandrovi koči. Stvari smo si zložili na poličke ter se počasi odpravili na kosilo.

In zdaj je sledil najboljši del: SMUČANJE. Razdelili smo se v skupine. Spoznali smo učitelja Igorja, bil je zelo prijazen, rad se je hecal in veliko nas je naučil. Vsak dan smo imeli zanimiva predavanja npr. o čebelah, o veselju, o splavarjih in prvi dan seveda o 10 FIS pravilih. Vsak dan smo se smučali, se zabavali ter se veliko naučili. Punce smo se zabavale, ampak nesreča nikoli ne počiva. Ker niso bile resne, smo se vseeno smejale, malo pa smo se tudi skregale.

Ugotovila sem, da če sodelujemo smo lahko bolj uspešni. Smučanje je zabavno in prijetno. V šoli v naravi sem se veliko naučila.

Alja Eva RAJH, 5. b

V ponedeljek sem se zbudila polna pričakovanj. Z mami sva potovalke in smuči odnesle v avto in se odpeljali proti šoli. Pri šoli sva se poslovili in nato sem vstopila na avtobus. Med vožnjo do Areha smo imeli različne občutke od veselja do žalosti. Ko smo prispeli na cilj mi je moj sosošolec Tim pomagal odnesti kovček do sobe. Soba je bila velika in lepa.

Že prvi dan smo smučali. Bila sem v najboljši skupini, poučeval nas je gospod ravnatelj. Smučali smo vsak dan dopoldan in popoldan, vsak večer smo imeli poučna predavanja o različnih stvareh. Pri smučanju sem izboljšala zavoje, pri predavanjih sem se pa naučila veliko novega. Bilo je zelo lepo.

Nina HÖLZL IRŠIČ, 5. b

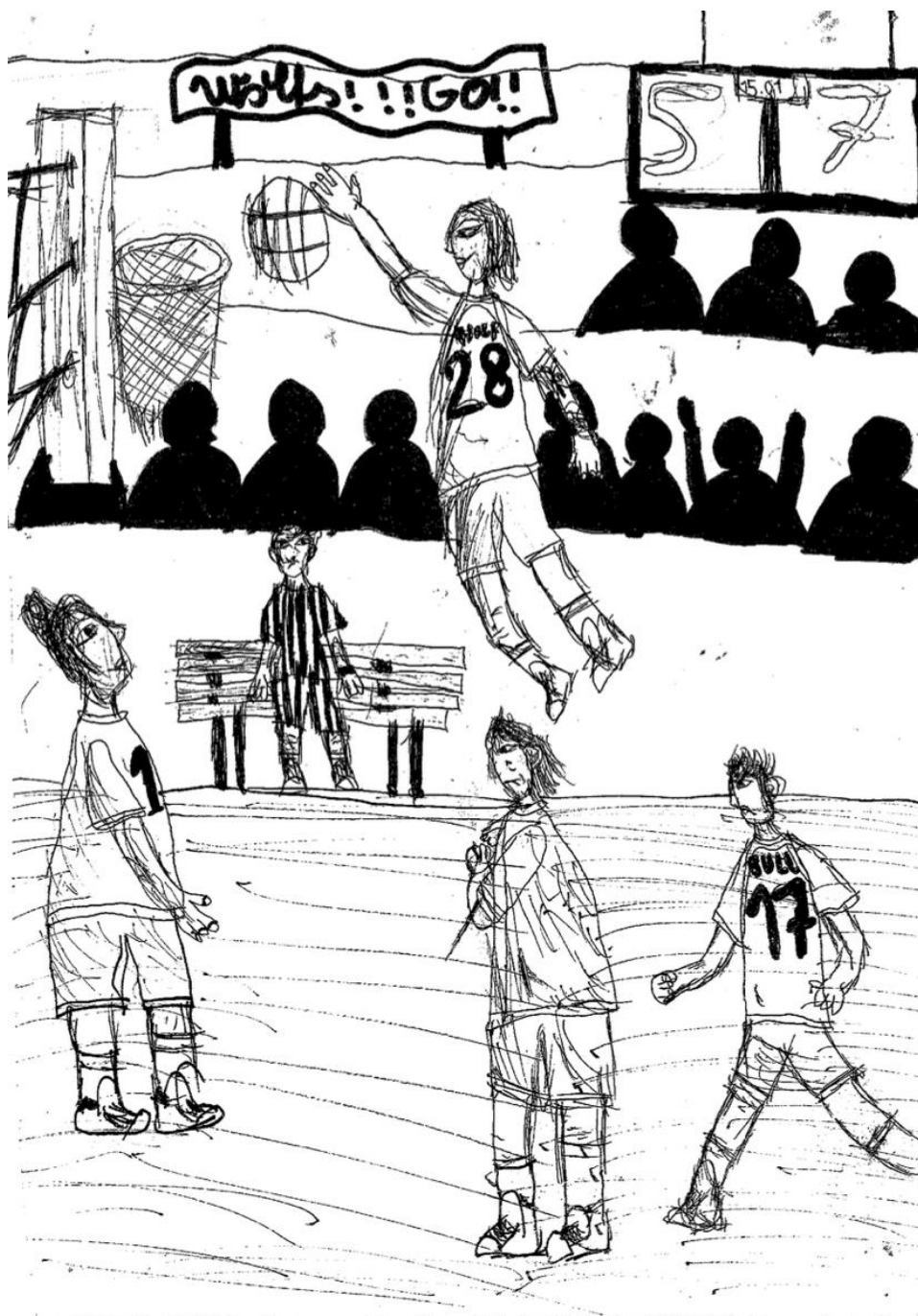

Filip SERNEC, 3. a

V ponedeljek zjutraj smo se z avtobusom odpravili na Areh. Ko smo prispeli, smo kovčke odnesli v Čandrovo koč, kjer smo bivali. Šli smo v sobe. V naši sobi je bilo devet punc Vita, Dunja, Alja Eva, Iris, Hana, Nina, Julija, Iva in jaz. Bilo nas je veliko, kar mi na začetku ni bilo tako všeč, ampak smo se uspele vse dogovoriti. Ko smo izpraznili kovčke in se nastanili, smo se odpravili na kosilo, ki je bilo zelo dobro. Malo smo se odpočili in se pripravili na smučanje. Ker sem smučala komaj drugič, sem bila še začetnica. V smučarskih čevljih so me noge najprej bolele, potem pa sem se navadila. Po smučanju smo se odpravili na nočni pohod, bilo je zelo temno. Po odlični večerji smo imeli še predavanje o FIS pravilih, nato pa smo se odpravili spat. V torek smo se zbudili in pripravili na zajtrk. Vsak dan smo imeli kruh in različne namaze. Po zajtrku je sledilo pospravljanje sob in smučanje. Šli smo na zahtevnejšo progo kot prvi dan. Šlo mi je vedno bolje. Po smučanju je sledilo kosilo in popoldan še enkrat na smuči. Vse dni smo imeli poučne aktivnosti, posebej smo se zabavali in uživali ob čarodeju. Delali smo tudi skulpture iz snega.

V četrtek smo imeli popoldan tekmo, kjer mi je šlo dobro. Dnevi so minili zelo hitro, prišel je petek, ko smo po kosilu spakirali smuči in se odpeljali proti Rušam. Preživela sem zelo zanimivo in poučno izkušnjo.

Meta LIPOVNIK, 5. b

Tanja DOJNIK, 5. a

V ponedeljek smo se zbrali pri gasilskem domu in se odpravili na Areh, v zimsko šolo v naravi.

Že prvi dan smo smučali. Po popoldanski malici smo presenetili našo razredničarko Andrejo, saj je imela dan prej rojstni dan. Bila je zelo vesela. Zvečer smo najprej poslušali 10 FIS, pravil nato pa odšli na večerni sprehod. Naslednji dan smo zelo veliko smučali, nato pa poslušali zanimivi predavanji o čebelarstvu in vesolju. V sredo smo izdelovali skulpture iz snega, naša skupina je naredila družino pošasti. Ko smo končali smo se odšli nekateri stuširat, potem pa smo poslušali predavanje o splavarjih. Ko se je predavanje končalo smo izžrebali številke, saj je bila naslednji dan tekma. Izžrebala sem številko 62. Po žrebanju smo morali hitro spat, da smo bili naslednji dan spočiti.

Pred tekmo sem bila nervozna, a sem bila zelo dobra, v naši skupini sem bila tretja. Zvečer je prišel čarovnik, ki nas je naučil nekaj trikov, nato pa smo imeli podelitev diplom in priznanj. Naslednji dan smo na žalost odšli domov. Vesela sem bila, da bom videla starše.

Naučila sem se veliko novih stvari o čebelarjih, vesolju, splavarjih in tudi nekaj trikov. Verjamem, da te šole v naravi ne bom pozabila.

Dunja PINTARIĆ, 5. b

SMUČANJE

V četrtek popoldan smo se z družino odpravili smučat. Po dolgi vožnji smo končno prispeli. Najprej smo se razpakirali prtljago in odšli utrujeni spat.

Zjutraj, ko smo se zbudili, smo se pripravili za smučanje. Veseli smo bili saj na smučišču ni bilo gneče. Naslednji dan so prišli še naši prijatelji. Čez dan smo veliko smučali, ob večerih pa smo se družili in igrali družabne igre. Občasno smo tudi odšli v restavracijo, kjer smo nekaj malega prigriznili. V nedeljo popoldne smo se odšli sankat na bližnji hrib. Bilo je zabavno, razen, ko smo morali hoditi v strmi hrib, mi ni bilo tako všeč. V ponedeljek smo se še zadnjič spustili po široki zasneženi progi.

Zvečer se je naš smučarski dopust zaključil. Spoznala sem, da je smučanje zabavno, a naporno.

Manca JERAN, 5. b

PRVIČ NA SMUČANJU

V četrtek, dne 18. 1. 2024 smo šli na smučanje v Avstrijo. Kraj se je imenoval Katschberg. Prvi dan je bil zelo naporen, stresen in strašen.

V četrtek sem se po enem letu ponovno smučal. Bilo je naporno. Bolele so me noge in sem hotel obupati. Ampak nisem, ker me je začel učiti moj tati, sestro Klaro pa je mami. Naučili smo se osnove, prehodili veliko korakov v hrib in nato je tatiju postalo slabo. Ne od napora, ampak od viroze. Zvečer smo se odšli kopati in utrujeno zaspali. Ponoči sem se zbudil, ker je pihal grozen veter in se je slišalo kot, da nekdo žvižga.

Od drugega dneva naprej so se začele bolezni. Jutro je bilo hladno, vetrovno in zasneženo. Smučali se nismo, smo se pa sankali. In nato je še zbolela od mamine sestrične hčerka. Oba s tatijem sta ležala, mi pa smo se kopali in zabavali. Jutro tretjega dneva je bilo sončno in lepo. Oblekli smo se v kombinezone in se peš odpravili na lepo, manj strmo progo. Mamina sestrična me je prijela za roke in sva se skupaj spustila po hribu. Izgubil sem strah in sem začel zelo dobro smučati sam. Smučali smo do teme in nato sme se odpravili v apartma. Začel sem se počutiti slabo in dobil vročino. Med tem časom so v bolnico odpeljali tudi sina od maminega bratranca in ga operirali na slepiču. Za vse nas se je smučanje končalo.

Kljub temu da smo vsi zboleli smo se imeli lepo. Upam, da še kdaj ponovimo.

Tilen HAPPE ŠAVLI, 5. b

V ŠOLI

Za zimsko šolo v naravi se nisem odločila, zato sem bila tisti teden v januarju, ko so bili sošolci in sošolke na Arehu, v 4. a. Tam sem bila z Manco, Noelom, Lucijo in s Taro. Bilo je zelo zabavno ponavljati staro snov.

Ko sem prvi dan prišla v šolo, sem bila malo živčna, nato pa sem ugotovila, da je bil strah odveč. Z učenci smo ponavljali snov, ko pa so oni počeli kaj drugega, sem brala za domače branje in bralno značko. Dva dni smo šli na sprehod v mrzlem vremenu in z njimi smo telovadili. Učitelj Žiga Duh je bil zelo zabaven in zato smo se dosti smejali. En dan me je učitelj poklical k njemu in mi rekel, da gre za pet minut iz razreda in naj sedem na učiteljski stol. V 4.a sem poznala tudi Emo Mivc, saj živi v isti ulici kot jaz.

Čeprav nisem bila na smučanju, je bilo teh pet dni zelo zabavnih. Zelo zanimivo je bilo gledat četrtošolce, ki niso znali snovi, mi pa smo jo.

Žana VERDINEK BUČEK, 5. b

ZIMA BELA

Zima bela je doma čepela,
in pri peči si je roke grela.
Ko božiček je prišel
v njeno vas, zaklical je
na glas: hoj, hoj.
Zima bela, kaj boš
ti doma čepela in pri
topli peči roke grela?
Pridi z mano na sani
in obdari
s snegom vse ljudi.

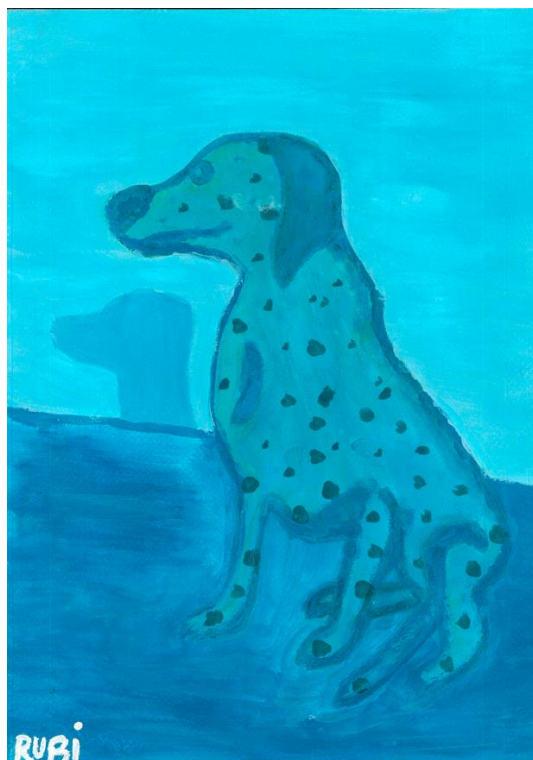
Hana GODINA REP, 5. b

Diellon COLLAKU, 3. a

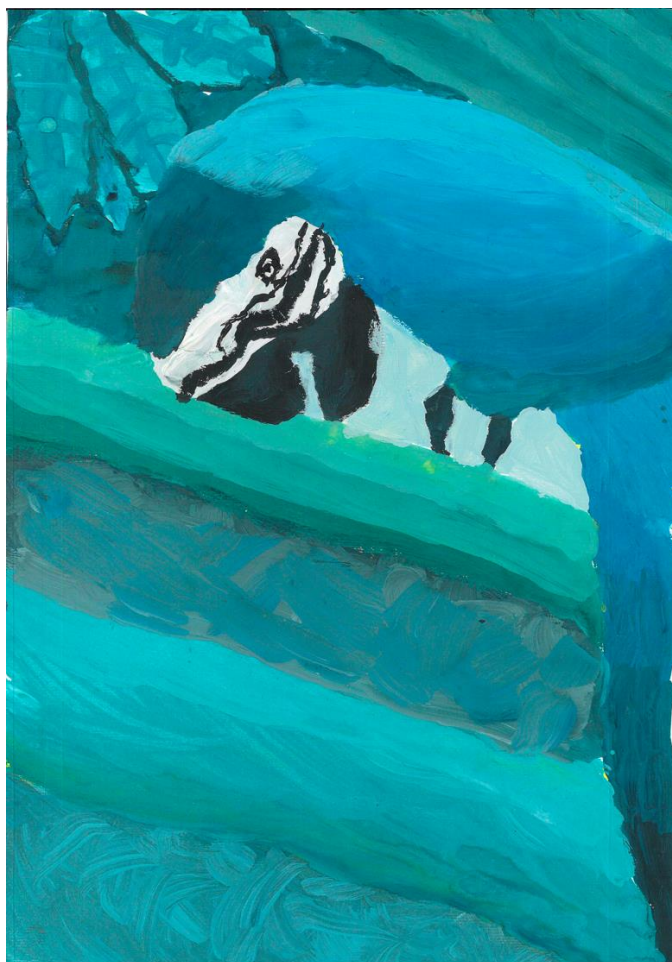
Eva JARC, 8. b

Rubi KROPIVŠEK, 8. b

Tjaša TOMŠE KEMPERLE, 8. b

Žan ŽIŽEK, 8. b

Larisa DOLINŠEK, 8. b

POMLAD

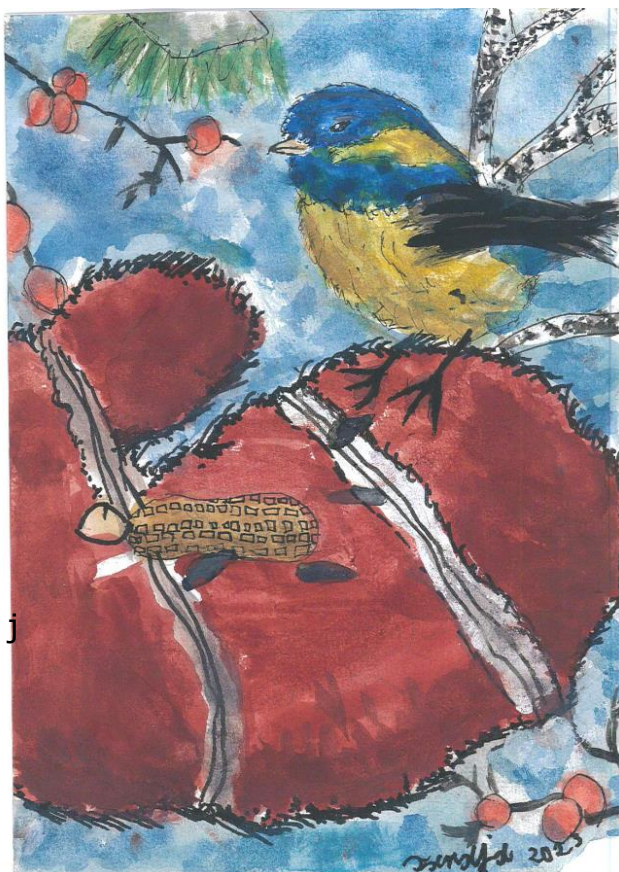
Ko pomlad spet prišla je,
zvončki, trobentice in vijolice,
skupaj spet igrajo se,
veliko se smejiyo,
da vse razveselijo.

Ko je ciproč zacvetel,
je deček prihitel,
saj si ga ogledat je želel.
Prišla je tudi lepa cvetka,
ki je drobna marjetka.

Manca JERAN, 5. b

Zvončki in trobentice,
teloh in marjetice
so pomladne rožice.
Mavrica sta dež in sonce,
veseli smo,
ko pride v naše konce.
Dežnik je poln pik,
vetrnica pa vrtna kraljica.

Anika FAKTOR, 2. b

Pomlad je že skoraj tu,
vse rože že cvetijo
in zvončki milo pojejo,
a ko sonce zažari,
pomlad zares se prebudi.
Zelena barva se vrača
in belo barvo odvrča,
ptički se že vračajo
in vse skrbi odnašajo.
Pomlad nam daje tople dni,
a zima nam daje mrzle dni.

Julija GODEC, 5. b

Ko sonce vzide,
se tulipan odpre in
ko veter zapiha,
se steblo zaniha.

Čbelice vzletijo,
se s pelodom mastijo,
s polnim košem odletijo in
v panj priletijo.

Medvedi se prebudijo,
si gnezdo uredijo in
se s prvo hrano pomastijo.

Gozdovi ozelenijo,
ptičkom zavetje podarijo,
mravljam delo uredijo in
veveričkam plodove
podarijo.

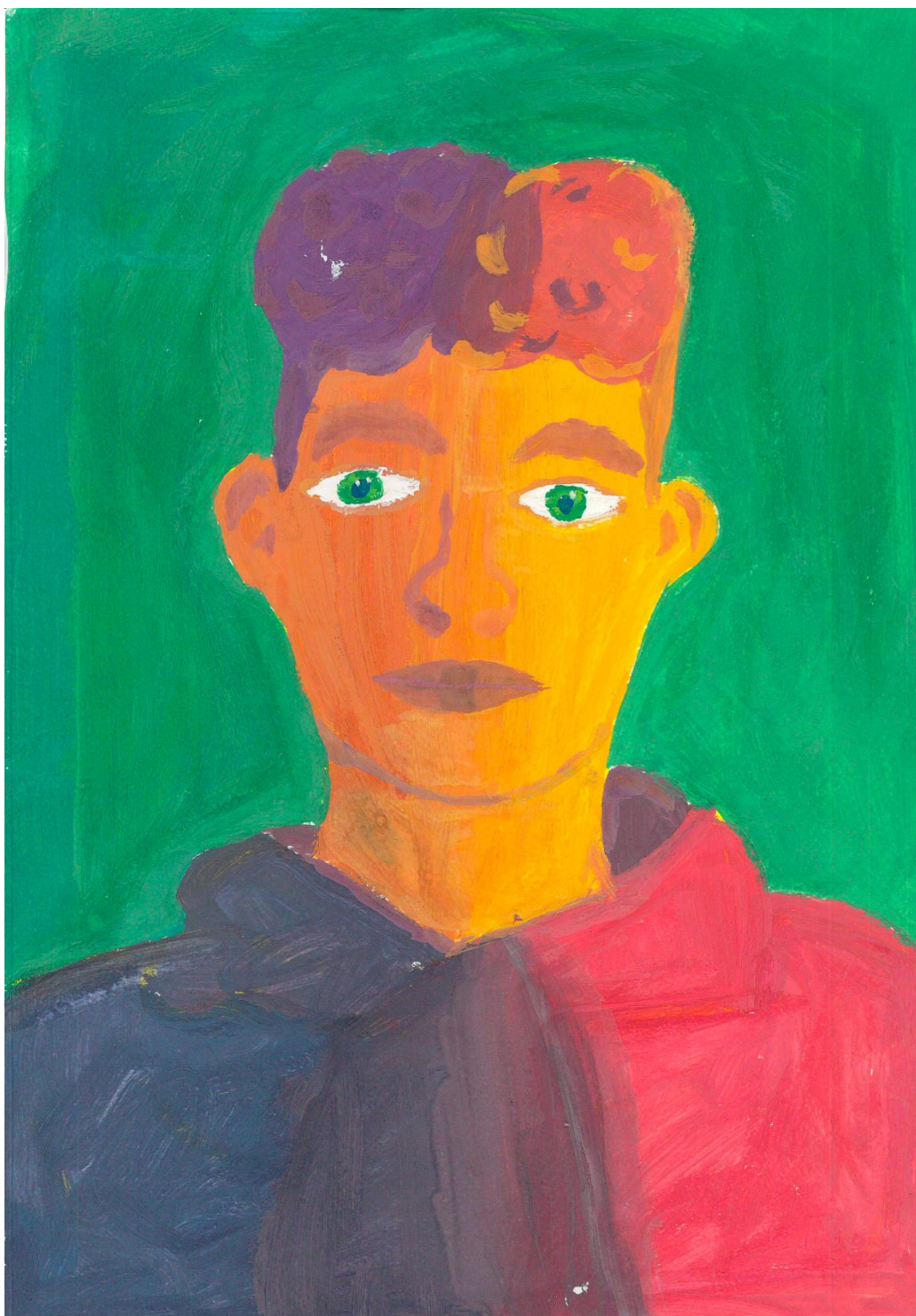
Tisa JUHART, 5. a

Tanja DOJNIK, 5. a

LEP DAN

Zjutraj sem se zbudil. Prebudil me je vonj po sveže pečenih medenjakih z mandlji. Zelo sem bil zadovoljen, ker mi je mama obljubila, da jih bo spekla. Skozi okno sem opazoval soseda, ki je Gorenjec, kako obrezuje bršljan. Zvečer mi je mama povedala pravljico. Zaspal sem in sanjal, da sem bil najboljši izumitelj vseh časov, zato so me izbrali za kralja.

Bine ESIH, 4. b

Tai DRESLER, 9. c

ATIJEV ROJSTNI DAN

Vsi imamo rojstne dneve, ampak ko ga imajo starši je ta dan poseben. Zelo rada imam atija in Jasmina tudi. Danes je atijev rojstni dan. Ati pa je še spal.

To, da je Ati spal je bila super priložnost, da bi se z Jasmino oblekli in vse uredili za presenečenje. Tako je tudi bilo, oblekli sva se in jaz sem najprej izdelala znak enainpetdeset, ker je toliko tudi star. Morala sem izdelati dva znaka enega za na torto, drugega pa za na steno. Potem sva z Jasmino znak prilepili na steno. Nalepili sva tudi nekaj modrih pentelj z majhnim napisom happy birthday. Ati je prihajal dol in jaz sem na papir napisala $ATI + MINA = TARA$. Ko je šel na stranišče. ni videl še nič, potem pa je šel še nazaj spat. Z Jasmino sva šli v trgovino in kupili torto, balone, sveče in še kaj. Ko sva prišli domov, pa je bil ati že buden. Ker je šel iz hiše, sva imeli čas, da vse pripraviva za presenečenje. Najprej sem jaz napihnila balone. Enega za drugim sva jih obesili. Nato je Jasmina napisala še čestitko, pripravili sva skupno darilo in okrasili torto. Bilo je vse nared in šla sem se sankat na hrib. Bila sem vesela, kajti ati se je čez kako uro vrnil in s seboj je pripeljal babico. Ko je videl vse okrašeno, se je najprej jezil, zakaj sva vse to naredili, ampak je kasneje razumel in bil zelo vesel.

Tara ŠTOKELJ, 5. b

Klara NAMESTNIK, 8. b

DAN, KO SEM POSTAL ODRASEL

Zbudil sem se v lep sončen dan, toda glej – danes sem jaz odrasel, mama pa je otrok.

Pripravim zajtrk. Petra se zmrduje, ker ji ribja pašteta ni všeč. Ko se okrepčava, se umijeva in oblečeva. Preverim, če je Petra čista in urejena. Z avtom se odpeljem v službo, Petra pa z avtobusom v šolo. V službi je veliko dela, ker je sodelavka zbolela. Sam prevzamem vse paciente, vmes izdelam opornico za punčko, ki se je rodila z zraščenimi prsti. Medtem se ima Petra v šoli super in klepeta s sošolkami Mojco, Marijo, Nino in Karmen, zato jih mora učiteljica veliko opozarjati. Nastopi čas za malico v službi. V šoli imajo uro športa, zato gredo ven. Fantje so igrali nogomet, dekleta pa so se družila na igralih. Nato so šli noter in začelo se je popoldansko varstvo. Petra ima danes nemščino. Ko je končala z nemščino, je šla na kosilo in odšla na avtobus. Prišla je domov in naredila pol naloge. Pet minut bere in gre gledat televizijo. Jaz pridem domov in skuham, naredim nalogo s Petro, obesim perilo, dam prat novo rundo perila in zložim perilo. Najeva se in odpeljem Petro na trening košarke. Medtem, ko čakam nanjo, se dobim z Vidom v baru pri skate parku in greva na kavo. Medtem se Petra trudi po svojih najboljših močeh. Na koncu igrajo tekmo. Rezultat je šest proti šest. Petra v zadnji sekundi zadane koš! Po koncu treninga prideva domov in pripraviva torbo za jutri. Dokler ni čas za spanje in pravljico, se igrava družabne igre. Petri preberem knjigo in počasi zaspi. Vesel sem, da sem otrok, ker je biti odrasel res težko.

Brin PEKUŠEK, 4. b

Meta LIPOVNIK, 5. b

KAKO BI BILO, ČE BI BILA ODRASLA?

Zjutraj se zbudim in pojem zajtrk. Ko zbudim otroka, se zbudi tudi moj mož Žiga. Njima naredim zajtrk. Ko pojemo, se oblečemo in gremo v park. Psico Noro vodi moj otrok Brina. V parku se zaigrata. Po sprehodu gremo v trgovino in kupimo sadje, zelenjavo ter riž. Ko pridemo domov si umijemo roke in pripravimo zelenjavni riž ter govejo juho. Takoj ko se najemo gremo s psom spet na zrak, tokrat vodi psa moj mož. Zdaj smo se odpravili v mesto na sladoled. Z možem sva šla na kavo in takoj domov. Doma se stuširamo in pojemo večerjo. Umijemo si zobe, otroka dava spat in z možem pogledava film. Kasneje se tudi midva odpravila v posteljo.

Brina LEGAT, 4. b

Neja ŠARH, 2. a

Meta POGAČNIK, 2. a

ZMEŠNJAVA

Nekoč sem se zbudil in se oblekel, a oblačila so mi bila premajhna. Ugotovil sem, da sem odrasel.

Odšel sem v službo. Tam sem srečal sodelavce. Naredil sem kar sem moral. Usedel sem se v avto in se odpeljal proti domu. Odšel sem po atija v šolo. Vprašal sem ga kako je bilo v šoli z mojimi sošolci. Rekel je, da je bilo kar uredno. Vprašal sem ga še, kako mu je bila vseč učiteljica. Rekel je, da je bila super. Ko sva prišla domov, smo pojedli kosilo. Potem smo odšli na izlet na Celjsko kočo voziti se s sankami. Peljati sem se moral z atijem, saj je bil še premajhen, da bi šel sam. Vozila sva hitro, mama pa za nama počasi. Za konec je hotel ati še v adrenalinski park. Pomagal sem mu na plezalih, kjer si ni upal sam. Ko sva končala, smo odšli domov.

Naslednji dan je bilo vse po starem. Bil sem srečen, da lahko grem v šolo.

Vid VIVOD, 4. b

EN DAN KOT STARŠ

Zbudil sem se ob 7.20 in se oblekel. Pripravil sem zajtrk svojima dvema otrokoma. Otroka sem odložil pred šolo. Odpravil sem se v službo. Po poklicu sem policist. Ko sem prišel iz službe domov, sem pojedel kosilo, ki ga je skuhala moja žena. Ker je zunaj lepo vreme, se odpravimo na igrišče. Z igrišča smo se vrnili utrujeni in lačni. Po večerji smo se umili in oblekli v pižamo. Otroka sem pospremil v sobo in ju poljubil za lahko noč. Po dolgem dnevu sem se tudi jaz odpravil spat.

Anže OSEBEK, 4. b

MOJ PRVI DAN KOT MAMI

Za eno lepo popoldne sva si z mamo zamenjali vloge in jaz sem bila mami. To pomeni, da sem opravljala delo moje mami, mami pa je opravljala moje delo.

Mami in jaz sva se celi čas motili, moja sestrice Mila pa ni imela težav. Pričakovala sem, da bo lahko, ampak ni bilo. Zato, ker ima mami več obveznosti kot jaz. Mamine obveznosti so kuhanje, brisanje tal, pomivanje posode, zalivanje rož, služba, brisanje prahu in zalivanje vrta. Vseh njenih opravil žal nisem mogla narediti, na primer voziti avtomobila, ker še nimam vozniškega dovoljenja.

Naučila sem se, da ima mami več obveznosti kot jaz.

Ula RUMEŽ, 4. b

Zala BORUCKY, 2. a

Naja SIMONIČ, 2. a

DANES SEM JAZ OČE

Zjutraj me zbudi budilka. V miru se uredim in spijem kavo. Dogodivščina se prične.

Otroka bi želela še spati, zato se upirata, želita še spati pet minut. Po petih minutah ponovno želita pet minut. Takrat pa moram biti oster, saj se nam mudi v službo in v šolo. Nekako nam uspe oditi vsakemu na svojo stran. Dopoldan se posvetim službi. Utrujen se vrnem iz službe. Pri kosilu sledijo nova nesoglasja. Otroka sta že sita, saj sta pojedla sladkarijo. Z mamo jima razloživa, da se sladkarij pred kosilom ne je. Kljub temu morata malo pojesti. Po kosilu gremo na sprehod. Med tem, ko se sprehajamo, se pogovorimo o današnjem dnevu in ponavljamo snov. Ko se vrnemo s sprehoda, pojedemo večerjo in naredimo plan za naslednji dan. Ponovno sledijo nesoglasja. Otroka ne bi brala, raje bi gledala televizijo. Tudi o tem se uspemo dogovoriti. Ponovno poskušata zavlačevati z umivanjem zob. Takrat se moram razjeziti. Ko se umirimo, se pogovorimo o tem. Komaj čakam, da zaspita.

Biti starš je odgovorno. Vesel sem, da bom še nekaj časa otrok.

Črt NAMESTNIK, 4. b

Sredi noči, ko je zunaj še tema mi zazvoni budilka. Kljub temu, da bi rad še rad spal, se moram vstati in obleči za službo.

Končno se uredim, pojem zajtrk in se odpravim v službo. V službo moram, da ob koncu meseca dobim plačo. Do službe se vozim skoraj eno uro. V službi osem ur popravljam računalnike in pomagam uporabnikom. Po končani službi razmišljam, kaj je potrebno kupiti v trgovini.

Po poti domov nakupim stvari za kosilo, ki ga bo skuhala moja žena. Ob prihodu domov najprej pozdravim otroke in se malo poigramo. Medtem je kosilo že kuhano. Skupaj sedemo za mizo in pojemo. Preverimo ali imajo otroci kaj domače naloge in jo napišemo. Nato peljemo našega psa na kratek sprehod. Ob prihodu domov smo vsi utrujeni. Obdržati otroke pod nadzorom med sprehodom ni lahko delo. Zunaj se že mrači, kar pomeni, da je čas za večerjo. Po večerji še pospravim mizo in gremo v kopalnico. Čeprav si otroci nočejo umivati zob, vem da si jih morajo. To je za njihovo dobro.

Ko otroci končno zaspijo imava z ženo nekaj časa, da pospraviva po hiši in malo poleživa. Po nekaj minutah se spomniva, da je potrebno pripraviti stvari za naslednji dan. Tako dan zaključiva, se umijeva in greva spat. Biti odrasel ni lahko.

Luka ZAGORAC, 4. b

DAN ZAMENJAVE VLOG

V petek, ko sem prišla ob 14.30 iz šole, sem se preoblekla v mamine kratke hlače in majico. Odšla sem na vrt po sestavine za kosilo. Ko sem prišla v stanovanje, sem umila vso zelenjavo. Narezala sem jo na kocke in jo dala pražiti. Nato sem še dala kuhat testenine in vse skupaj zmešala. Pripravila sem mizo in kosilo postregla Tinu in mami. Delo me je izmučilo in zato sem se ulegla na sedežno. Potem sem pospravila mizo in zložila perilo. Počakala sem, da se je perilo opralo in ga obesila. Nazadnje sem še preoblekla posteljnino in šla pod tuš. Pojedla sem večerjo in šla spat.

Bilo je odlično ampak kar naporno.

Zoja KUNTNER, 4. b

Evita DVORŠAK, 2. a

ČE KAJ, ZAHRTNA PA NE BOM!

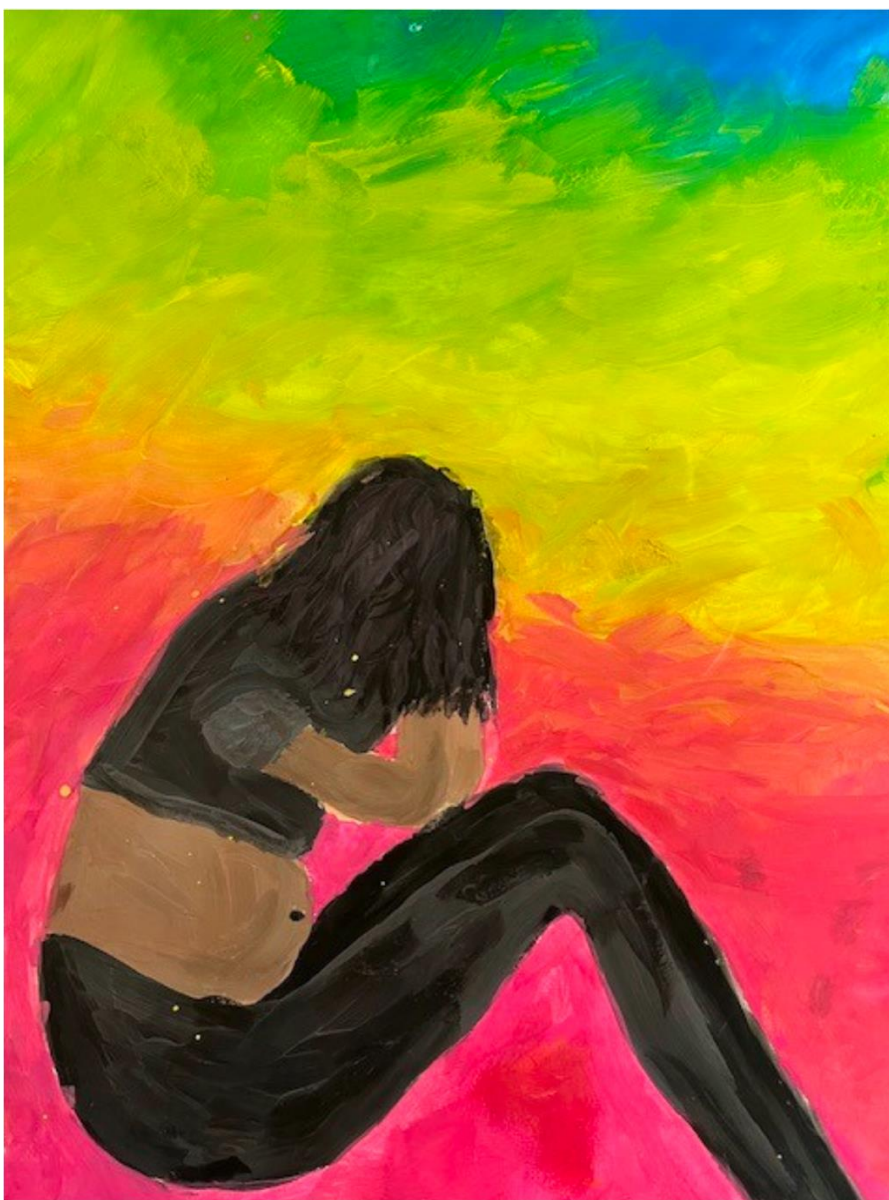
Krivda je močna, zahrbtna stvar. Marsikdaj se tako presneto potuhne, da je še dolgo časa ne vidiš, niti spomniš se ne, zakaj bi se krivega čutil. Nakar izbruhne kot vrelec spominov v najbolj neprijaznih trenutkih življenja, ali pa v tistih prav nič pomembnih trenutkih, ko samo ležiš na postelji na sobotno jutro v toplem, sončevem objemu. Takrat te spreleti misel in hipen spomin o tistem enem, brezpomenskem dogodku. No, kot se ti je zdel takrat ... Zdaj pa se zabada vate kakor tisoč nabrušenih nožev, ki se ti zažrejo v želodec, v glavo, v srce ...

Že kar nekaj časa je minilo od tega dne, ki ga še danes pomnim. Nisem slabonamerna, ljudem želim ponavadi le najboljše, še posebej prijateljem. Zahrbtna, pa sploh nikoli nisem bila! Ne bi človeka v škripcih, za nalašč h čemu hujskala, ga spominjala na kaj slabega ... Takrat sem imela okoli deset let, mogoče malo manj, morda kakšno leto več. S prijatelji sem se igrala zunaj, na zraku. Še se spomnim, lep dan je bil. Skoraj preveč lep. Sonce je pripekalo, nebo je bilo neskončno modro, brez enega samega samcatega oblačka, kot da bi se samo očistilo vseh belega, puhastega okrasja. Prav dolgočasno, nadležno se mi je zdelo. Osebnost imam raje sive oblake, dež, meglo ... Ne vem zakaj, bolj skrivnostno, mistično se mi zdi. Imela sem prijateljico. Rada sem jo imela. Še sedaj jo imam. Znala je biti rahlo samovšečna, predvsem pa je bila vdana. Od drugih prijateljic sem ta dan izvedela, da zadnje čase v šoli popušča, in da se je staršem zlagala o nekem testu, ki so ga pisali. To ji ni bilo podobno, saj je bila običajno iskrena. Skoraj pogumna se mi je včasih zdela, ni se bala posledic. A tokrat se ji je moralo nekaj zgoditi. Ne vem, zakaj se je tako bala doma povedati za oceno. Vendar se je nekaj v meni zbudilo. Sploh ne vem več kaj, morda stara, pod zemljo zakopana zamera, morda pa le moja lastna hudobija ... Pogledala sem jo v oči, pa sem jo vprašala, če so v šoli pisali kakšen test. Češ, da sva se z njeno sošolko pravkar pogovarjali, in če njeni starši vedo za ta test. Ni me pogledala, le nekaj je na tiho zamomljala. A nisem videla ne krivde ne obžalovanja v njenih očeh, zato sem nadaljevala. »Da nisi morda kasneje pisala, saj je tvoja mama moji povedala, da testa še nisi dobila vrnjenega.« Ne spomnim se, kaj mi je odgovorila. Njene oči so se mojim še vedno izogibale, zato sem slutila, da je tudi sama krivdo začutila, vendar jo je poizkušala za svojim nasmehom zakriti. A moja glava, ki po navadi skozi takšne maske nerodnih nasmehov vidi kot za šalo, tokrat tega ni uvidela, saj jo je zatemnila preveza hudobije, ki v prijateljici ta trenutek ni videla dekleta, ki v sebi nosi krivdo, vendar le prevarantko in lažnivko. Še sedaj se sprašujem, zakaj sem ji to tako zamerila. Kar tako, saj se ni zlagala meni, to sploh ni bila moja stvar. Ampak takrat sem bila, iz meni neznanega razloga, strašno jezna nanjo. Vse to je prekinil njen odhod. V hipu, ko je izginila, je z njo izginila tudi moja mlajša sestra, ki se je s to, v zgodi omenjeno prijateljico, razumela še bolje kot jaz. In kam se je namenila? Do najinih staršev. Mala *specula* je izdala vse!

V svoji zgodbi bi menda omenila, da sem prijateljico hladnokrvno umorila, če bi ji le starši verjeli. A ji ni bilo potrebno verjeti. Ko sem prišla domov, so me do solz okregali, kot da bi res storila neoprostljiv zločin. Nisem razumela. V sebi sem takrat nosila sovražno jezo do staršev. Zakaj so me okregali? Menda nisem jaz lagala, menda ne prikrivala. A ko me je *ipika* minila, sem se zavedla. Kriva sem! Ja, kriva sem tega, da sem se vtikala v tuje zadeve. Kriva sem vzbujanja slabe vesti. Kriva sem tega, da sem ji globoko v sebi želela slabo.

Še danes sva prijateljici. Še danes je enako zvesta in dobra prijateljica. Če bi jo na omenjen dogodek spomnila, bi me verjetno le čudno pogledala. In čeprav ta krivda, ki jo nosim v sebi od tistega sončnega dne, še vedno kdaj prišumi na plan, jo hitro zamenja prepričanje, da me je izučilo, in da nikoli več ne bom zahrbtna. »Če kaj, zahrbtna pa ne bom!«

Zarja MARČIČ, 9. b

Katarina KREBS, 7. a

TEKMOVANJE ZA NAJLEPŠO URO

V kraju, kjer je živela deklica Gabi, se je odvijalo tekmovanje za najlepšo uro.

Starša je prosila, če ji lahko kupita uro, katero je prejšnji dan videla v trgovini. Ta ura je bila vijoličaste barve z roza pikami. Imela je svetlikajoče črne kazalce in zlate številke. Imela je tudi čudovito melodijo, na katero si lahko zaplesal. Starša sta ji odgovorila, da je ura predraga in naj si izbere drugo. Ker druge ni hotela, so domov odšli brez ure. Naslednji dan je Gabi imela rojstni dan in starša sta ji za darilo poklonila prav to uro, ki si jo je tako želela. Zelo je bila vesela.

Čez nekaj dni je bilo tekmovanje in Gabi je zmagala. Starša sta bila zelo ponosna na njo.

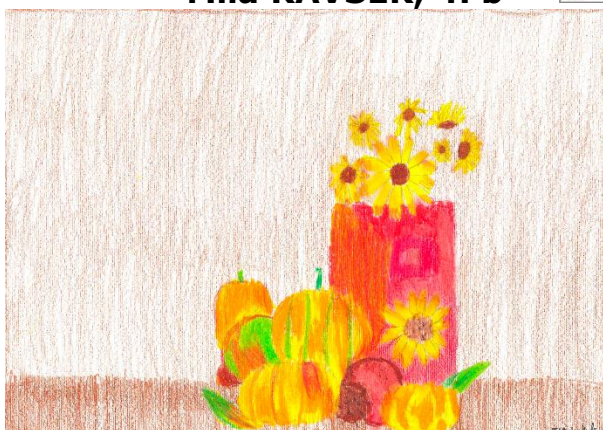
Neli CIGLAR, 3. a

Eva PEKUŠEK, 4. b

Mila KAVŠEK, 4. b

Tia JAMNIK, 4. b

STENSKA URA

Popoldan, ko je bila ura pet, je Jana delala domačo nalogo, ki je bila taka, da je morala napisati pravljico, v kateri je bila ura glavna junakinja ura. Napisala pa jo je tako:

Pred davnimi časi je v gradu živel kraljica Cvetka. Nekega dne je dobila vabilo na čajanko. Na vabilu je pisalo, da mora prispeti tja ob peti uri popoldan. Vendar ni vedela kako, saj v gradu niso imeli ure. Zato je takoj ukazala, naj ji prinesejo uro. Ampak ni znala brati ure. Ponoči, ko so bili zvezdni utrinki, si je zaželela, da bi bila ura živa. Zjutraj je pogledala na uro in ji dejala: » Ura na steni brž povej, koliko je ura v graščini tej. « Ura ji je odgovorila, da je ura šest zjutraj. Kraljica Cvetka je zadovoljno šla naprej po hodniku na zajtrk. Ko je bilo popoldne, je spet vprašala: » Ura na steni brž povej, koliko je ura v graščini tej « in ura ji je odgovorila, da je ura pet popoldan. Kraljica Cvetka je šla do kočije, da bi jo odpeljala do čajanke. Na čajanki se je imela zelo lepo. Pili so čaj, jedli kekse, se pogovarjali in počeli še druge zabavne reči. Ko je prispela domov, je spet vprašala uro: »Ura na steni brž povej, koliko je ura v graščini tej?« in ura je odgovorila, da je ura šest.

In tako je kraljica Cvetka z uro srečno živela do konca svojih dni.

Tinka KRANJC, 3. a

PEŠČENA URA

Klara se je ravno pripeljala na balet, nanj hodi že pet let.

Nekega dne je učiteljica rekla, da se bodo učili balet Hrestač. Povedala jim je, da bodo morale zdržati vsaj eno uro in da bo potrebno veliko dela. Vsaki je dala eno peščeno uro. Po koncu ure je Klara šla domov in ker je že bil večer, se je zvezda severnica jasno videla. Klara si je zaželela, da bi ura postala živa. In res, zjutraj je ura oživela. Klara je zaslišala tih in nežen glas. Obrnila se je proti uri in videla, da je oživela. Tiho jo je vprašala, če je resnično ali le sanja. Ura pa jo je vseeno slišala in ji rekla, da je to resnično in da ji je ime Peščenska. Povedala ji je naj jo obrne in vadi, saj ima jutri spet balet in da ni pri njej zastoj. Klara je Peščenki dejala, da ima prav in da bi res morala vaditi. Ura jo je spodbudila, da jo zavrti in Klara je storila prav to. Počasni gibi, ki jih je izvajala, so bili tako imenitni, da je Peščenkin pesek začel teči počasneje. Takoj je bila že noč. Klara je zaspala. Ko se je zbudila, je bilo že zelo pozno in Klara je že krepko zamujala na balet. Vsa zaskrbljena je prosila uro, da naj obrne čas nazaj. Ura je obrnila čas nazaj na čas baleta. Klara se je oblekla v garderobi in ko so vse zaplesale nalogo, je učiteljica povedala, da bo glavno vlogo igrala Klara, ki je zadovoljno rekla, da tega ne bi zmogla brez peščene ure Peščenske. Učiteljica je Klari rekla, naj takoj pride k njej. Klara je tiho sledila učiteljici, ki ji je dala čisto prave baletne copate. Ko sta se vrnili v razred, je učiteljica vsem povedala, da bodo v sredo ob desetih zjutraj nastopale v kulturnem domu in da lahko vsaka obdrži svojo uro.

Tako je Klara s svojo Peščenko doživela še veliko pustolovščin.

Pika KRANJC, 3. a

Danaja CINK, 1. a

Jan Vin MAŠAT, 1. a

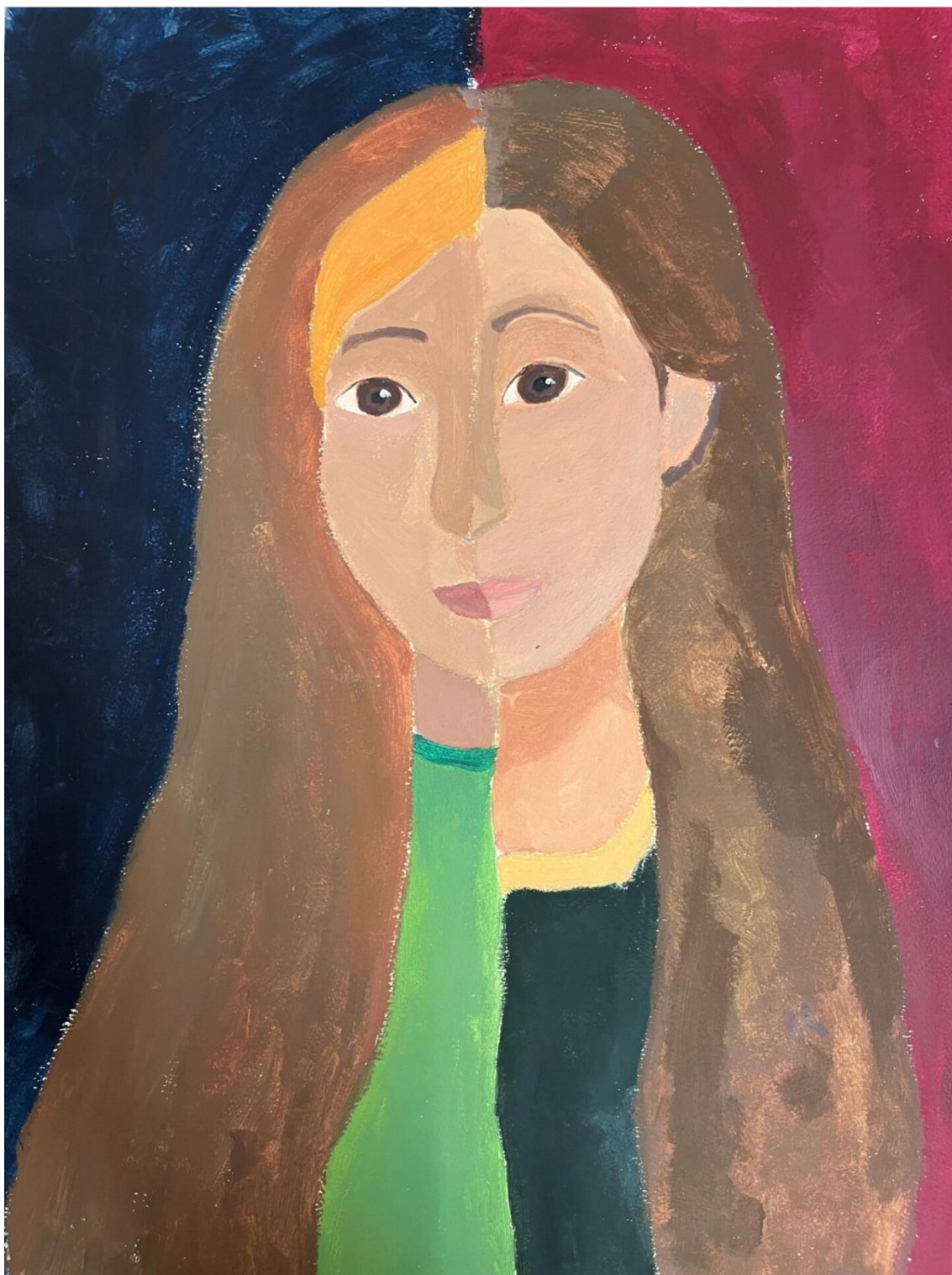
Tine ŠARH, 1. b

MOJA MAMI IMA ZARES LEP GLAS

Moja mami ima zares lep glas. Nizek, a kompakten in rahlo razkav je, a je lep. Res lep. Baje imam tudi jaz lep glas. To mi vsaj ljudje govorijo. Rada pojem. Glasba je zame ena pomembnejših stvari na svetu, vendar kakor pri vsaki stvari na svetu je tudi pri »profesionalnem petju«, ki se ga jaz grem, pomembno eno. Vaja, vaja, vaja. Ne razumite me narobe, rada vadim pesmi, skladbe... Vendar opevanje! To je prava nočna mora. Tisočkrat ista melodija, le da en krat nižje, en krat višje. Ne maram opevanja, čeprav bi naj bilo dobro zame. In tukaj vstopi moja mama. Veste, moja mama je to stvar z mojim petjem vzela zelo, kako naj rečem, osebno. Ne vem, kako bi to opisala. Kot da bi se mati zavezala k temu, da me vsak dan mori, da vadim, kakor ona hoče in kadar ona hoče. Ta vaja je glavni vzrok najinih preprirov. Mislim, en krat prisluškuje pri vratih, ko pride učiteljica petja k meni in ima že doktorat iz solo petja. Postavila mi je celo urnik. Vsak dan se moram opevati dvajset minut. Dvajset celih, dolgih minut mučeniškega ponavljanja lestvice. Šele po tem vadim pesmi. Po pravici povedano, mamina ukazovalnost, ko se gre za petje, mi gre milo rečeno na živce. Velikokrat se prepirava, tako da oče ne ve več, na čigavo stran naj se postavi. No, pred kratkim sva se tako skregali. Ne vem več točno, kaj sem takrat naredila narobe. Pod nos mi je že zdavnaj vrgla, kaj vse naredi zame. Kako vsak dan v Mariboru čaka name, ko imam pevske vaje, kako me vozi na nastope... Rada imam svojo mamo, a v tem trenutku mi ni samo stopila na živce, s škarjami ga je prerezala. V sebi sem začutila jezo. Pa, ali je bila to zares jeza? Menda je bila krivda, Mogoče ne sprejemanje poraza. Ne, v tem prepiru ne bo zmagala! In potem je začela z mojim opevanjem. Imam jo, sem si mislila. Rekla sem ji :«Ti pa gotovo veš, kako se pravilno opoje. Mislim, pri vratih prisluškuješ že kakšni dve leti. A se ti ne zdi, da si ti le malo ljubosumna? Štirinajst sem stara, pa sem v enem letu imela več nastopov, kakor ti v celem življenju. Ali si jezna, da meni uspeva, tebi pa ni?» Še zdaj se sprašujem, kaj mi je bilo, da sem si mislila, kaj še le izustila takšne besede, kakor moja mami, ki me ima najraje na svetu, je kakorkoli ljubosumna name. A takrat se mi je zdelo to popolnoma stvarno in sem nadaljevala :«Kaj pa ti delaš sedaj? Poješ v tisti svoji skupini. Ja, žalostno.» Tedaj se je vključil že oče in me kriče nagnal v sobo. Jezna sem bila tudi nanj. Zakaj drži z njo? A menda ne sliši, kaj mi dela? Zaradi propadlih sanj napada mene. Leto dni je od tega. Od takrat sva si na račun petja še nekaj krat skočila v lase. A ne tako grdo, kakor takrat. Včeraj sem imela nastop. Nič kaj večjega, le nekaj starejših ljudi na razstavi. Začela sem peti svojo najnovejšo avtorsko pesem, ko sem se ozrla k njej. Iz občinstva me je gledala. Bilo je, kakor bi se čas ustavil. Lepa je bila tale moja mami. Lepa in nasmejana, vendar ne s tistim ne privoščljivim nasmehom. Ponos je bil tisto na njenem obrazu. Takrat sem pomislila. Že cel dan hodi za mano. Že cel dan me čaka. Že cel dan mi nosi zvočnik. In takrat sem se spomnila, kar sem ji rekla leto nazaj in pomislila.

Moja mami ima zares lep glas. Moja mami rada poje. Moja mami poje v zboru, ampak moja mami rada poje v tem zboru. Niso ji propadle sanje, le drugače so se uresničile. Njene sanje niso to, da poje na razprodanih stadionih. Njene sanje so to, da v petju uživa s svojimi prijatelji. Nikoli ni bila ljubosumna name. Hotela je, da ne zavržem talenta. Njene sanje niso to, da ji uspe. Njene sanje so da uspe meni.

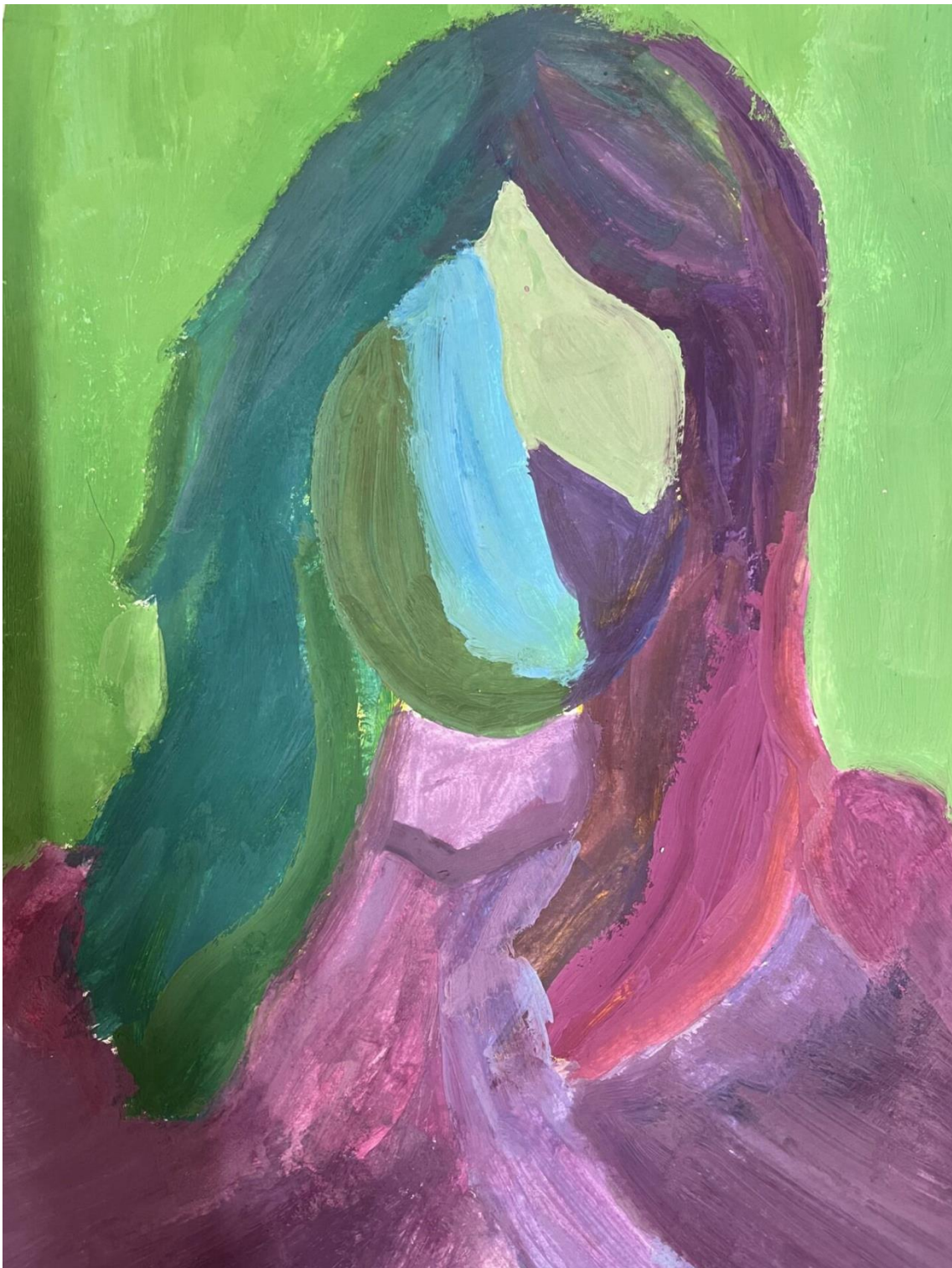
Zarja MARČIČ, 9. b

Zarja MARČIČ, 9. b – likovno snovanje

Brina SUŠNIK, 9. c - likovno snovanje

Ana TOVILOVIĆ, 9. b – likovno snovanje

Noel NOVAK, 2. b

Anastasija SMODIŠ, 2. b

Jan CIMERMAN SAVIČ, 7. c – likovno snovanje

MARTIN KRPAN V 21. STOLETJU

Martin Krpan je nekega poznega večera, ob polni luni sol nesel po kratki, ozki in prašni cesti in se spraševal: »Ko bi jaz od koga dobil ulito moč, da bi uvidel, kako na Kranjskem bi vozili kmetje na trg, se otroci igrali ali kakšne pesmi bi peli čez 200 let.« Tedaj se spomni: »Mar bi se še moj spopad z Brdavsom ohranil?« No in je tako lepo sanjaril, ko na cesti zagleda uro. Najprej je pomislil, da je samo preveč peska v oči dobil a, ko se približa ugotovi, da je prava. Bila je iz čistega zlata in dragih kamnov. Martin presenečen ugotovi, da je ta ura pripadala Dunajskemu carju, ki je ravno na tistem mestu umrl, ko so ga poteptali njegovi konji. Martin je uro prijel, si jo nadel, ko zasliši glas: »Martin.« Pred dunajskim junakom se je znašel lepo oblečen in zguban starček. Pojava je ležala na cesti in začela izginjati. Na koncu je ostala le glava. Zadnje kar je Krpan videl ga je tako razburilo, da je kakor hitro je lahko, stekel domov. Na poti je vedno znova videval cesarjev obraz. Ko je končno prišel domov, se je v vrata zabil s tako ihto, da jih je s tečajev zbil. A čeprav je bil doma, je še slišal glas, ki je ponavljal: »Naj ti potešim radovednost...« Po kakšni uri ponavljanja je glas potihnil. In na vrata je potrkal mrtvi cesar. Krpan se je kljubovalno postavil predenj, ta pa je v vsej svoji grozi Martina prijazno nagovoril: «No Martin Dunaj ti je dolžan veliko uslugo.» »Kdo si? In kaj hočeš od mene?« Cesar se samo obrne, dvakrat s svojim kazalcem zaokroži po zraku in reče: »Sem cesar, od tebe pa nič nočem.« S temi besedami se je vdrl v zemljo in izginil. Že naslednji hip sta se kazalca na uri začela hitro premikati.

Pojavila se je ogromna črvina, ki je imela tako moč, da niti Krpan ni dolgo oporekal vakumu. Ko je začel padati v veliko črvino, je le ta nenadoma začela prikazovati vse, kar se bo in kar se je zgodilo. Začelo se je potovanje skozi čas. Martin, ki ni čisto nič razumel, je poskušal pobegniti, a zazdelo se mu je, da je v nekakšni pločevinki. Nenadoma se je glas spet oglasil: »Pripeljali smo vas na željeni cilj. Leto 2041 se začinja.« Martinove oči je zaslepil močan soj svetlobe. Ko so se Martinove oči privadile na svetlobo, je spet stal na cesti, le da je ta bila prekrita s svežim betonom. Podlaga se je hitro posušila in junak je bil ujet. Modro se je odločil, da bo s sekuro, ki jo je nosil na rami, razbil neprijetno ujetniško ploščo. V trenutku, ko je lahko premaknil obe nogi, je proti Martinu pridirjal majcen možic. Imel je oranžno čelado, velik nos in velike brke, ki so bile obrnjene navzgor, tako da je izgledalo, kot da se dotikajo obrvi. Velik je bil kot pol Martinove noge in okroglega telesa, da je bil videti kot hodeči sod vina. »Hej ! Kaj počneš, mar si ob pamet?« Martin zmedeno pogleda človeka. Ta pa v šoku ugotovi, da je zmerjal človeka z velikim kijem in še večjo mesarico. »O-o-oprostate mi gospod. Res vas nisem hotel užaliti.« Martin v jezi razmisli in reče: »No saj te ne bom pojedel.« A, ko možic ugotovi, da je Martin svoboden, ga je zadela kap. Martin pa je opazil, da v žepu moža brni telefon. Ko ga vzame se mož osvesti, se na kolenih priplazi do Krpana in v solzah reče: »Ne, samo ne mojega telefona. Tri tedne sem iskal ta model.« Presenečeni Martin reče: »Kaj ta škatlica ti toliko pomeni?« Delavec je ugotovil, da Martin hoče zmečkati njegovo napravo, zato ga je brcnil v piščal, kolikor se je dalo. A Martin skoraj ni občutil brce možiclja, ampak se je dalje posvečal napravi. Tedaj pa sta gradbenec in Krpan ugotovila, da se je cesarjev duh nekako preselil v telefon, saj se je prikazal na zaslonu: »Uživaj v želji junak!« Je cesar izgovoril in se pogreznil v digitalni svet telefona. Krpan je na zaslonu zagledal veliko zeleno puščico na kateri je pisalo DOM. Martin je z malo strahu a veliko vneme ugotovil, da mora slediti puščici. Ko je upošteval ukaz je zavil naravnost na cesto, kjer je ravno vozil velik družinski avto rdeče barve. Martin je v zmedenosti in strahu pred neznanim iztegnil roke predse in poskušal ustaviti čudaški voz, ki je peljal proti njemu. Na začudenje vseh mimoidočih mu je to tudi uspelo. Sprednji del avta se je razbil na tisoče koščkov, ven pa je stopil besen voznik. Martin mu je še pred začetkom pogovora namenil jezen pogled, A prav tako kot gradbenik, se je tudi voznik bal velikana, ki je golorok ustavil veliki avtomobil, zato se je hipoma odločil, da ostane v avtu. V tem hipu je k vozniku in Martinu pristopil gradbenik. Vozniku je dejal, da bo stroške za avto poravnal on, Martinu pa, da rabi točno takega moža, kot je on. Ponudil mu je službo in ga z nasmejanim obrazom vprašal, če že ima službo. Martin ni vedel kaj naj reče, zato je bleknil, da službe sploh nima. Gradbenik je Martina zgrabil za roko in ga odvedel v pisarno, kjer je takoj uredil pogodbo in Martinu dal nalivnik. Martin se je kaj kmalu spomnil, da že ima službo in da je ne more sprejeti. A ker ni hotel užaliti delavca je sprejel in podpisal.

Martin je hodil v službo in se skoraj navadil na življenje v 21. stoletju ter pozabil na življenje v starem svetu. Kmalu pa je začel pogrešati

svojo kočo in kobilico in odločil se je, da bo izničil svojo željo. Cesarjev duh pa je takrat začel kazati v vse smeri. Bilo je očitno, da nekaj ne deluje prav, saj je Martinovo potovanje skozi čas povzročilo, da sta se sedanost in preteklost združile. Nenadoma so z neba letela ribam podobna bitja, po cesti pa je patroljiral Napoleon. Na Kranjskem je nastal nemir. Vsi so bežali le Krpan se je postavil na vrh peščenega hriba in z dvignjeno roko zagrmel: »Rešil bom te ljudi. To prisežem.« tedaj je zavihtel svojo dolgo pozabljeno mesarico na ramo in se z njo pognal nevarnosti v bran. Čeprav se je proti njemu borila cela četa Francozov, njemu niso bili kos. A, ko je že vsega bilo skoraj konec, se je Krpanu nasproti postavil največji vitez kar jih je. Lambergar. »Ne grem domov,« pravi. »Tam me čisto vsak v mestu hoče končati za slavo.« Krpan se ne zmede in odgovori: » Da te vrnem sem prisegel pa če se bom boriti moral s teboj.« Z vso silo sta si zdirjala nasproti in se udarila. Borila sta se vso noč a boju ni bilo videti konca. V usodnem trku pa sta se konja dvignila in Krpan je je končno premagal sovražnika in se vrnil na Kranjsko.

Na koncu je Krpan sprejel upokojitev in njegovega junaškega življenja je bilo konec.

Jan CIMERMAN SAVIČ, 7. c

PISANA PTICA

Na oknu pristala je pisana ptica,
izgledala je kot prava ptičja kraljica.

Na mojem oknu je sedela,
in tedaj je prav lepo zapela:

Na ptičjem zboru bom vse od sebe dala,
da bom najboljše nastopala,
s svojo melodijo bom ves zbor odela,
ker najlepše bom zapela.

Njena lepota me je popolnoma prevzela,
pisane ptice sem bila zelo vesela,
upam, da me še kdaj razveseli,
da mi bo polepšala prihodnje dni.

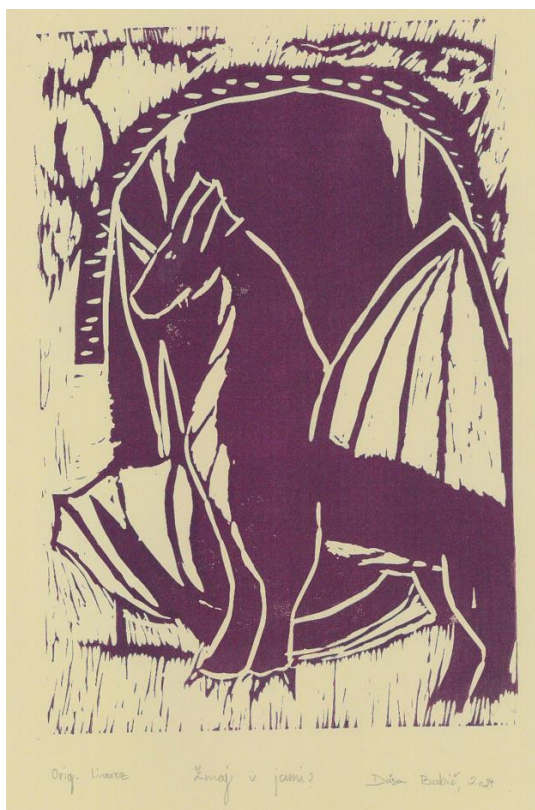
Olivija NEDOG BORIN, 6. a

Matjaž KREBS, 7. a

Aljaž URLEB, 7. a

Daša BABIČ, 7. a

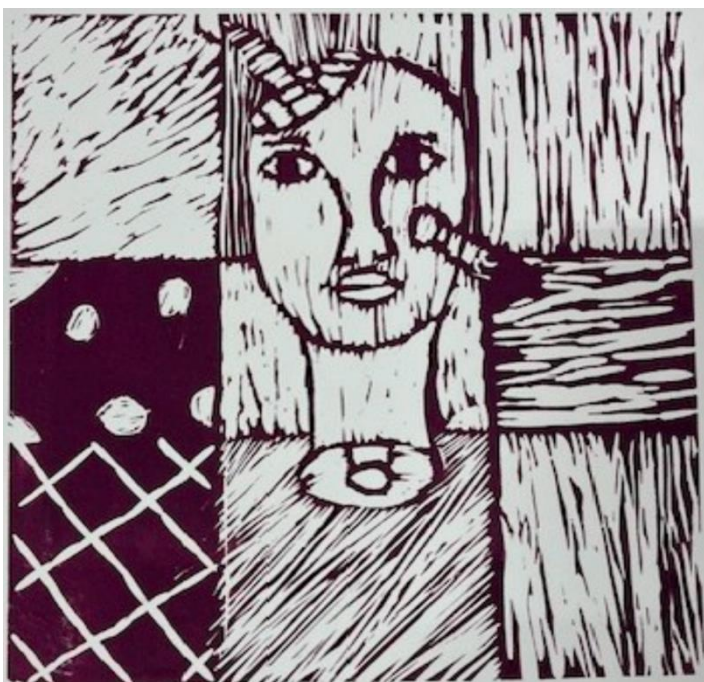
Lara KNEHTL, 7. c

Taisiia GRIGOREVA, 7. a

Vid KLAJNŠEK7. a

Hana ŠTELCER, 7. b

Lina POGAČNIK, 7. b

MENTORICE:

**Urška Deželak, Irena Jelenc,
dr. Andreja Kljajič, Stanka Kramer,
Rajka Kranjc, Kristina Miklič,
Ljiljana Mićović Struger,
Natalija Prednik Burič, Vladka Potočnik,
Suzana Špindler, Martina Šumer,
Denisa Trafela, Kaja Žunko, Ksenija Župevc.**

LEKTOR:

Gregor Palčnik.

UREDNIŠKI ODBOR IN OBLIKOVANJE:

Suzana Špindler, Tatjana Lubej.

SLIKA NA NASLOVNICI:

Larisa ROBIČ, 9. b

Domen KNEHTL, 7. c

JUNIJ 2024